

Martinus Center Klint

UGEKURSUS

8.-14. SEPTEMBER 2019

LIVET – ET SAMVÆR MED GUD

© Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

LIVET – ET SAMVÆR MED GUD

Langsomt bliver vi mere og mere bevidste om, at hele livet er et samvær med Gud. Den ubevidste bøn om hjælp udvikles gennem lidelserne til en mere bevidst kontakt med livet. Den bliver til sidst en stadigt pågående samtale med Gud – et samvær der gennemstråles af livsglæde og taknemmelighed.

LÆSEPLAN

MANDAG.....	3
<i>Kan man leve uden Gud?</i> – Kosmos nr. 8/1992	
TIRSDAG.....	9
<i>Livets Bog, bind 3</i> – stk. 753-759	
ONSDAG	14
<i>Bønnens psykiske side</i> – Kosmos nr. 4/2003	
<i>Det Evige Verdensbillede, bind 2</i> – symbol 21 – stk. 21.2, 21.7, 21.9, 21.15	
<i>Det Evige Verdensbillede, bind 2</i> – symbol 22 – stk. 22.2, 22.3	
<i>Det Evige Verdensbillede, bind 3</i> – symbol 33 – stk. 33.74	
TORSDAG.....	19
<i>Bønnens mysterium</i> – Småbog 11 – kap. 2, 7-8	
<i>Livets Bog, bind 6</i> – stk. 2383, 2394	
FREDAG	27
<i>Vejen til Shangri-la</i> – Kosmos nr. 8/1993	
<i>Fader- og sønnebevidstheden</i> – Kosmos nr. 11/1971	

Mandag

KAN MAN LEVE UDEN GUD?

AF MARTINUS

Guddommen er noget der ikke direkte kan sanses med de fysiske sanser

Hvis Guddommen var et levende væsen på samme måde som ens nabo eller som ethvert andet levende medvæsen i tilværelsen, og ligesom ethvert af disse befandt sig et eller andet sted henne, da ville man lige så let kunne leve uden denne guddom, som man kan leve uafhængig af et eller andet medvæsen i Afrika, Australien, Amerika eller Asien. Gud ville ikke betyde mere for os end den eller den løve, den eller den hovedjæger, den eller den pygmæ i Afrikas indre, vi aldrig nogen sinde har set eller været i berøring med. Men nu er det, der skjuler sig under begrebet "Gud", imidlertid noget ganske andet end et tids- og rumdimensionelt, stedbundet væsen, som man kan rejse til eller finde på den eller den klode eller i den eller den himmel. Gud er ikke et væsen, der befinder sig et eller andet sted henne, ligesom Gud heller ikke er et ved begrænsning markeret væsen, der befinder sig i en isoleret adskillelse fra andre levende væsener. Man kan derfor ikke se, veje og måle Gud, således som man kan se, veje og måle et menneske, et dyr, en plante eller en anden materiel foreteelse. Gud kan således ikke direkte sanses med de materielle sanser: syn, hørelse, lugt, smag eller følelse. Guddommen er derfor noget, der er usanseligt over for fysiske sanser alene.

Troen på Guddommen eller et forsyn er ikke et produkt af intelligens eller intellektualitet

Når forannævnte "noget", der således er usanseligt, alligevel får indpas i menneskets bevidsthed og binder millioner af mennesker i en levende urokkelig tro på dets eksistens, afslører det dermed, at Gud på en ganske anden måde end gennem de fysiske sanser påvirker det levende væsen. Denne indvirken mærkes som en hos mennesket på dets primitive stadier indgroet tendens til at tro, at naturen med alle dens udslag af bevægelse bliver dirigeret af noget levende. Det tror ligesom dyret, at en hvilken som helst bevægelse er udtryk for liv. Ud af denne tendens til at tro, at

alt er levende, er efterhånden forestillingen om et forsyn eller en guddom opstået. Naturen påvirker altså de levende væsener til at tro, at der eksisterer et forsyn bag ved naturens kræfter. Denne tendens er ikke et produkt af intelligens eller intellektualitet. Det fremskredne stærkt intelligensbetonede, videnskabeligt indstillede kulturmenneske tror nemlig ikke på en guddom. Og det er netop dette, der er årsag til, at nærværende spørgsmål overhovedet kan forekomme.

Troen på et forsyns eller en guddoms eksistens er ikke et menneskeligt påfund, men er et medfødt organisk talent

Når troen på et forsyn således ikke er et produkt af intelligens, kan den kun være et allerede i væsenet boende organisk talent. På samme måde som der i ethvert frøkorn er nedlagt talentet til at blive den eller den plante, af hvilket frøet er et produkt, således er der også i ethvert levende væsen nedlagt tendensen til at tro eller opfatte, at alt er levende, hvilket vil sige, at der er et levende væsen bag en hvilken som helst bevægelse. Med andre ord: i ethvert levende væsen er der nedlagt et talent, der i første instans vil gøre væsenet troende på, at alt er levende, og senere troende på, at dette levende er et forsyn eller en guddom. At dette talent allerede ubevidst er til stede i dyret, bliver til kendsgerning igennem dyrets dødsskrig. Hvad er dødsskriget andet end udslaget af et talent, en tendens til at råbe om hjælp imod det ukendte forsyn? Men når væsenet uden om intellektualitet kan blive udstyret med et talent, der i væsenet afføder en stærk fornemmelse af et forsyns eksistens, må dette forsyn nødvendigvis eksistere. Noget, der ikke eksisterer, kan umuligt fremkalde realistiske virkninger. Forud for dannelsen af et talent med den herpå baserede evne må det "noget" eksistere, af hvilket talentet er et resultat. Når vi har fået øjne at se med, skyldes det udelukkende lyset, ligesom vi uden lydens eksistens aldrig ville have fået øren at høre med. Alle vore evner og talenter skyldes således en i forvejen eksisterende ydre årsag. Når alle mennesker uden undtagelse i deres primitive stadier beherskes af en tendens til at tro, at der eksis-

sterer et forsyn bag den fysiske verdens foreteelser, er denne tendens altså noget organisk ligesom synet og hørelsen. Ligesom synet og hørelsen henholdsvis er et urokkeligt bevis for lysets og lydens eksistens, således er tendensen til at tro på et forsyns eksistens ligeledes et bevis for netop dettes eksistens. At den hjernemæssige opfattelse af dette forsyns eksistens ikke er fuldkommen, men udtrykker naivitet set fra et vist intellektuelt udsyn, forandrer ikke princippets eksistens som kendsgerning.

I kraft af intelligensevnens første stadier bliver menneskene vantroende og gudløse

At forstå, hvorledes dette forsyn ser ud, eller hvorledes dets eksistens former sig, kræver udviklingen af et helt andet talent, nemlig intelligensevnen. Og det er netop dette talents udviklingsperiode, menneskeheden befinder sig i. Mens det første talent (det der frembringer trosevnen) er et resultat af instinkt og følelse uden en intelligensmæssig eller logisk stabilitet, vil intelligensen til sidst være den evne, igennem hvilken den manglende logiske stabilitet eller absolutte viden i guddomsopfattelsen opstår. Denne evne bringer mennesket til at søge udredning eller forklaring. Da den i første instans kun arbejder i tilknytning til de fysiske sanser, kan den kun frembringe materialistisk viden. Den vil derfor mere og mere knytte mennesket til materien, stoffet eller det, der kan vejes og måles. Den frembringer derfor tvivlen og gør menneskene vantroende eller gudløse. Den bringer menneskene bort fra alt det absolutte i tilværelsen. De kommer til at tro, at alt har tilfældige årsager, ligesom de tror, at mennesket er det højeste udtryk for liv, der findes.

Gudløsheden førte menneskene ind i det helvede, der hedder "alles krig mod alle"

Efter igennem denne evne, der udløser sig i den materialistiske videnskab, at være blevet herre over millioner og atter millioner af materiens hestekræfter samtidig med ikke at have nogen evne til at se et forsyn eller en logisk verdensplan i naturen, bliver mennesket det mest dræbende væsen, der findes. Krig og lemlæstelse, had og forfølgelse følger i dets fodspor. Og her vader det ellers så højt udviklede levende væsen i mentalt hænge-dynd og klamrer sig til de absolut døde materialier: penge, gods og guld. Evnen til at berige

sig får vind i sejlene. At denne evne ikke bliver særlig moralsk, hvilket vil sige, at den ikke udvikler nogen særlig hensyntagen til ens næste, turde være selvfølgelig. Det er netop for at beskytte sig imod denne næste, at det ikke tør slippe kampen om guld og materialierne. Der hvor mennesket tidligere igennem troen søgte hjælp i bøn til Forsynet eller Guddommen, dér søger det i dag at gardere sig ved at tilegne sig rigdomme og ved ikke på nogen måde at give slip på disse rigdomme uden i situationer, hvor det hermed kan tilegne sig endnu større rigdomme. Det slipper således ikke ret gerne værdier løs for at hjælpe næsten, men som regel kun for at berige sig selv. Det er denne livsindstilling, der førte til den nuværende og for længst bebudede tilværelse, "alles krig mod alle".

Selv de største og mest effektive mordvåben kan ikke erstatte menneskets intime indstilling til et forsyn eller Guddommen

I denne krig vil alle materielle beskyttelsesmidler: mordvåben, penge, gods og guld, disse erstatningsmidler for den tabte tro på et forsyn, disse moderne afgudsbilleder komme til at bestå deres prøve. End ikke atom- eller brintbomber vil vise sig at være tilstrækkelige afløser af begrebet forsyn eller guddom. Man vil få at se, at ingen som helst fred på jorden vil blive mulig uden igennem et gudsbegreb, en erkendelse af en virkelig guddom. Afguder i form af mordvåben, penge, gods og guld, social position etc. må bringes tilbage til at være noget sekundært i livet, mens erkendelsen af den virkelige, levende Guddom, erkendelsen af en logisk verdensstyrelse, erkendelsen af, at alt er liv, og at alt udtrykker hårfin bevidsthedsfunktion, intelligensmæssig skabelse osv. må blive til virkelig kendsgerning eller en kontrollabel videnskab. Kun denne videnskab kan udfri mennesket fra det hedenskab, der baserer livet på materielle foreteelser.

Gud kan ikke opfattes eller sanses i tids- og rumdimensionel form og skikkelse

Hvordan er så denne Gud? Er der noget håndgribeligt i vort daglige liv, der kan påpeges som et urokkeligt bevis eller udtryk for en guddoms eksistens? Da Guddommen som tidligere nævnt ikke eksisterer som et fra alle andre levende væsener og ting isoleret eller adskilt væsen og således ikke er bundet til

nogen tid, noget rum eller noget sted, kan dette væsen ikke således som andre levende væsener i tilværelsen opfattes i tids- og rumdimensionel form og skikkelse. Da vi selv som væsener manifesterer os i en form, en skikkelse eller en organisme, som befinder sig i et adskilt forhold til de andre eksisterende organismer, og denne organisme i daglig tale opfattes som identisk med vort jeg eller selv, kan vor i skikkelse manifesterede fremtræden sanses som hjemmehørende her eller der, som udgørende den eller den farve, dette eller hint mål, den eller den vægt og værende så og så gammel etc. Disse udtryk betegner i virkeligheden altså kun vort jeks midlertidige forhold til alle de andre foreteelser og væsener i tilværelsen. Det er kun forbigående situationer, vort evige jeg bag ved organismen, formen eller skikkelsen oplever. Det er vort kontrastforhold eller afvigelse fra de andre væsener og ting, vi oplever og erkender. Denne oplevelse eller erkendelse er det samme som livets oplevelse. Men med hensyn til Guddommen som levende væsen kan vi ikke på samme måde komme til at se og opleve denne som en fra alle andre skikkelser adskilt skikkelse, idet Guddommen udgør alle skikkelser. Alle skikkelser, organismer eller levende væsener er dele af dennes organisme. Naturens kræfter eller alt, hvad der tilsammen for os udgør det, vi kalder verdensaltet eller universet, er således Guddommens samlede organisme, samlede skikkelse, samlede manifestationer, skabelser og oplevelser af livet. Universet er altså Guds legeme, Guds organisme. Universet er et levende væsen. Det er dette, der ligger til grund for det gamle ord: *I Ham leve, røres og ere vi.*

Universet er ikke en livløs kolos men en organisme for et levende væsen

Nu vil man måske i første omgang synes, at en sådan opfattelse er ganske tåbelig. Hvordan skulle det dog gå til, at universet skulle være et levende væsen? Ja, man kan godt hælde til den opfattelse, at alt, hvad der forekommer af kræfter, bevægelses- og skabelsesprocesser er døde processer, udløste af tilfældigheder, men så må de levende væsener i universet være begravet i et lig. Universet må da være en død eller livløs kolos. Men passer en sådan opfattelse nu ind i det daglige livs kendsgerninger? Hvis universet virkelig var en livløs kolos, måtte alt være en total stilhed inden for

dennes område. Men alt er derimod total bevægelse. Absolut stilhed findes ikke inden for området af det manifesterede univers. Da disse kræfter i allerhøjeste grad udtrykker logisk skabelse, idet der ikke forekommer nogen som helst færdigudviklet proces i naturen, der ikke viser sig at være til nytte for de levende væsener, afslører processerne, at der er en hensigt eller et formål med disse. Men når der er en plan eller hensigt bag skabelsesprocesserne, må der være noget, der har denne hensigt. En hensigt er et ønske, og et ønske kan umuligt eksistere på anden måde end som en udløsning fra et levende væsen. Da dette levende væsen således har naturen, universet eller verdensaltet til levende organisme eller legeme, er det givet, at denne tanke, erkendelse eller opfattelse i første omgang for det jordiske menneske, dette i forhold til et sådant gigantudtryk for liv eller levende væsen kun støvfnugagtige, mikroskopiske væsen, er så utrolig fantastisk, at den ligefrem virker naiv og dermed uacceptabel for det samme væsen.

Det levende væsen består af levende væsener

Hvis verdensaltet virkelig udgør et sådant levende gigantvæsen, hvad vil dette da kunne betyde for det jordiske menneske, der al sin begavelse til trods i forhold hertil dog kun er et støvfnugagtigt eller et endnu mindre væsen? Kan det være logisk at antage, at det i sin bøn kan henvende sig til og blive forstået af dette gigantvæsen? Dette umådelige væsen sidder da ikke og lytter til ethvert væsens bøn for at kunne tage sig af den. Og selv om det gjorde dette, hvordan skulle det da kunne opfatte de millioner af bønner, der i samme time stiger imod det fra alle de religiøst troende mennesker verden over? Ja, her må jeg igen gøre opmærksom på, at nævnte gigantvæsen ikke er et fra alle de bedende eller andre væsener adskilt, isoleret væsen, der befinder sig et sted henne. Alle disse levende væsener udgør derimod tilsammen en vis del af dette væsen. Og vi får da et billede, der netop svarer til den struktur, vi i mangfoldighed bliver vidne til, nemlig den: at det levende væsen består af levende væsener. (Der henvises til symbolet over Livs-enhedsprincippet – nr. 7).

Hvorledes der bliver mening i den store skabelsesproces vi kalder naturen

Vi kan ikke komme uden om den kendsger-

ning, at vor egen organisme er bygget op af myriader af små mikroskopiske levende væsener, der i vort blod, i vor muskulatur, vore kirtler, ja kort sagt i alt det materiale, af hvilket vor organisme består, oplever deres daglige fornemmelse af liv og tilværelse. Det er netop alle disse myriader af små mikrovæseners samlede liv, der gør vor organisme levende, betinger, at vi kan fornemme smerte eller velvære i den, kan fornemme sygdom og sundhed. Alle de bevægelsesarter, der findes i vor organisme, såsom blodomløb, åndedræt, fordøjelse, kirtelfunktioner etc., er således "naturkræfter" for disse små væsener. Det er deres verden med dens klima, temperatur og næringsforhold og livsbetingelser. Ved at antage, at det, vi kalder naturkræfterne, såsom oceanerne, klimaforhold, storm og stille, regn og solskin, dag og nat, sommer og vinter etc., på samme måde er et i forhold til os gigantvæsens legems- eller organisme-funktioner, bliver der mening i al den kraft- og skabelsesudfoldelse, som vi netop ser omkring os, og uden hvilken det ville være totalt umuligt for os at opleve livet i den fysiske verden. Da bliver naturen ikke til en kæmpekombination af tilfældige døde kræfter, og vort verdensalt ikke til et kolosagtigt lig. Vor opfattelse af livet bliver ikke til en tilbedelse af denne døde kolos, men en erkendelse af et levende væsen, der ikke er et sted henne, ikke er hverken oppe eller nede, foran eller bagved, men udelukkende eksisterer således, at *i dette levende væsen leve, røres og ere vi* ganske uafhængigt af, hvor som helst på kloden eller i universet vi så end måtte befinde os.

Hvorledes det bliver til kendsgerning, at alt er levende

Hvis vi iagttager vor egen organisme, ser vi som allerede nævnt, at den består af levende mikrovæsener. Disse mikrovæsener befinder sig i en for dem passende lille makroorganisme, igennem hvilken de bliver i stand til at opleve det for dem passende liv. Disse ultramikroskopiske væsener har igen en lille organisme, som igen består af levende væsener og således fortsættende nedad i det uendelige. At tro, at menneskene udgør en afslutning på denne struktur eller princippet *levende væsener inden i levende væsener*, således at vi ikke eksisterer som levende væsener i et større væsen, vil aldrig nogen sinde kunne stadfæstes som kendsgerning. Derimod vil den

opfattelse, at vi, på samme måde som vore mikrovæsener eksisterer inden i os, eksisterer i et større væsen, blive underbygget og bekræftet som kendsgerning overalt i naturen eller livet. Derved bliver der forståelse af, hvorfor den skabelse, der foregår uden om os i naturen, udviser den samme logik, den samme hensigt eller det samme formål som den skabelse, der foregår i vor organisme. Og derved bliver det ligeledes til en kendsgerning, at alt er levende.

Der eksisterer en gensidig korrespondance mellem mikrovæsenerne og jeget i en organisme

Efterhånden som vi forstår, at alle levende væsener er mikrovæsener i en gigantorganisme for et levende væsen, der igen i sin højeste fremtræden udgør universet eller verdensaltet for os, bliver det lettere for os at komme til forståelse eller erkendelse af et virkeligt gudsbegreb. Vi ved fra vor egen organisme, at vi eksisterer i denne som et jeg, der byder og befaler, styrer og leder denne. At der ligeledes må være et jeg i mikrovæsenernes organismer, der styrer og leder disse, bliver naturligvis selvfølgelig, eftersom et jeks tilstedeværelse i en organisme er hovedbetingelsen for, at den kan udgøre et levende væsen. At alle organismens reaktioner normalt bliver opfattet af dette jeg, er for længst en almen kendsgerning. Vort jeg mærker lynsnart i form af smerte, hvis vor organisme på et eller andet sted i dens område bliver læderet eller beskadiget, ligesom det samme jeg også opfatter fornemmelsen af velvære, når der overgår dets organisme noget sundt og behageligt. Ved fornemmelsen af smerte søger jeget at råde bod på dette, ligesom det naturligvis også søger at bringe organismen ind under de forhold, der kan give den velvære. Smerterne såvel som velværet i organismen er mikrovæsenernes samlede reaktioner på den almene tilstand, der hersker i organismen, som jo er deres livsområde eller univers. Disse reaktioner går til organismens jeg, der normalt reagerer herpå til fordel for organismen. På denne måde eksisterer der således en vekselvirkning eller korrespondance mellem mikrovæsenerne i organismen og dennes jeg.

Hvorledes Forsynet eksisterer som levende virkelighed

Da det normale væsens jeg søger at råde bod

på mikrovæsenernes lidelser eller smerter, fordi det også er jegets smerter, bliver jeget således et "forsyn" for mikrovæsenerne i dets organisme. Vi bliver her vidne til, at det, der skjuler sig under begrebet "forsyn", således ikke er nogen tom fantasi, men er en levende eller virkelig kendsgerning. Alle levende væsener er mikrovæsener i en makroorganisme. Og enhver sådan organismes jeg bliver altså et beskyttende forsyn for disse mikrovæsener. Og intet som helst levende væsen kan således eksistere uden at være under et sådant beskyttende jeg eller forsyn. Derfor gælder det kendte ord: *Ville jeg tage morgenerødens vinger, ville jeg bo ved det yderste hav, skulle også der din hånd føre mig og din højre holde mig fast.*

Den perspektiviske forskel i makrovæsenets og mikrovæsenets sansning

Hvorledes kan nu en guddomserkendelse blive til et personligt forhold mellem hvert enkelt individ og Guddommen? Hvad kan det nytte, at et enkelt individ beder eller henvender sig til makrojeget eller det væsen, hvis organisme udgør det univers, det bor i, med sine for det samme væsen tilsyneladende ufattelige eller usanselige små sorger og bekymringer? Hvordan skulle dette gigantvæsen kunne tage sig af hvert enkelt lille mikrovæsens individuelle interesseområde? Vi kan ikke selv personligt tale med et enkelt af vore egne mikrovæsener eller en celle i vor egen organisme. Nej, det er rigtigt. Samtaler eller bevidste vekselvirkninger mellem et makrovæsen og et af dets mikrovæsener, hvilket er det samme som en samtale eller vekselvirkning mellem Guddommen og en gudesøn, kan ikke foregå helt på samme måde, som når to mennesker taler med hinanden. De sidstnævnte udgør i sig selv to væsener af samme slags. De har de samme sansorganer, oplever tid og rum i et perspektiv, inden for hvilket de har mulighed for at kunne forstå hinandens begær og ønsker, hinandens liv og væremåde og kan således i heldigste tilfælde i skøn harmoni opleve livet på samme bølgelængde. Det er en sådan af flere væsener vederfaret gensidig oplevelse af det samme livsperspektiv eller syn på tilværelsen, der i sin allerhøjeste renkultur danner fundamentet for det, vi kalder "kærlighed". Men forholdet mellem et levende væsen og Guddommen er i sin ydre struktur ganske

anderledes. Her er det som nævnt et mikrovæsen og et makrovæsen, der vekselvirker. Da disse to slags væsener har hvert sit eget individuelle sansesæt, der er så forskellige, som to sansesæt overhovedet kan være, vil det perspektiv af tid og rum, som de to væsener oplever, i tilsvarende grad være lige så forskelligt. I mikrovæsenets perspektiv er makrovæsenet så gigantisk stort, at det ikke kan overskues. Og i makrovæsenets perspektiv er mikrovæsenet så forsvindende lille, at det heller ikke synes at kunne sanses.

Hvorfor en personlig korrespondance mellem et levende væsen og Guddommen synes umulig

Ved den almindelige fysiske menneskelige iagttagelse vil en bevidsthedsmæssig korrespondance eller udveksling af nogle for parterne gensidigt forståelige tanker synes at være totalt umulig. Men dette beror udelukkende på en for det umodne menneskes vedkommende manglende evne til at se ind i dybden af dets daglige sansehorisont eller oplevelse af livet. Af denne oplevelse ser det umodne menneske absolut kun overfladen. Ja, det ser slet ikke, at det selv lever i et makrovæsen, og at skabelsesprocesserne i dets naturomgivelser er dette væsens indre organfunktioner. Ligeledes er dets opfattelse af alle de øvrige væsener i naturen og livet, heri indbefattet også menneskene, kolossal mangelfuld eller ufærdig. De ser alle disse levende væsener, dem selv indbefattet, vandre rundt og leve deres liv i noget, de kalder "naturen". Det ufærdige felt i denne opfattelse er dette, at de ikke forstår denne natur. De tror, at den er en bevidstløs verden, er et kosmisk lig, der er helt overladt til tilfældighedernes spil, skønt det hele viser en kolossal logisk styrelse, der er så fuldkommen, at ikke en eneste lille ting kan gå til spilde i denne skabelsesproces. Alt opsummeres i et kredsløb, inden for hvilket alt bliver til nytte, alt kommer på sin rette plads, således at enhver naturproces eller skabelse, der blot får lov til at løbe sit kredsløb ud, bliver til velsignelse, til nytte og glæde for de levende væsener. At der er et tænkende, styrende og beskyttende jeg bag disse naturkræfter, der er organfunktioner i en organisme på samme måde som vore egne indre legemsfunktioner, og på samme måde som disse bliver styret, ledet og følt af et beskyttende jeg, er endnu mystik for almenheden, hvis tanken da overhovedet før er fremkommet.

Hvorledes Guddommen har opbygget og nedbrudt menneskehedens kulturer

Da al skabelse i disse vore naturomgivelser besørgeres af synlige og usynlige levende væsener, bliver disse væsener således makrovæsenets organer for denne skabelse. Makrovæsenets jeg har da overblikket og følingen med disse sine skabeorganer i sin egen organisme. Dette store jeg eller Guddommen er således bag alle sine mikrovæseners liv og dispositioner. Bag ethvert menneske vil der således også være et makrojeg, da vi med vor organisme ifølge det tidligere nævnte også befinder os i en makroorganisme, ligesom vore mikrovæsener befinder sig inden i vor organisme. Lige så snart der sker noget ubehageligt et eller andet sted i vor organisme, reagerer vi, hvilket vil sige vort selv eller jeg, over for dette på en sådan måde, at vi søger at råde bod på dette ubehagelige. Hvis det er nødvendigt, søger vi læge og hospital etc. for at få det rask. Det vi mærker som ubehageligt, f.eks. smerter, er det samme som de i det syge område eksisterende mikrovæseners ulykkelige fysiske og psykiske tilstand. Det er energierne i deres smerte, sorg og lidelse, vi mærker som en samlet smertefornemmelse. Idet vi eller vort jeg igennem denne smerte bliver gjort opmærksom på sygdommen, opstår der ønsketanker eller begær efter at hjælpe det syge sted. Energierne i denne tankebølge rammer de pågældende mikrovæsener og danner i dem helbredelseskraft både legemligt og åndeligt eller psykisk. Det samme gør sig naturligvis gældende, når der er tale om mennesker, der lider. Disse er som før nævnt under et makrovæsens jeg. Dette jeg mærker ligeledes disse væseners lidelse og sender en strøm af kosmiske kræfter til lidelsesområdet. Disse kræfter bliver her omsat, dels til fysiske og dels til mentale kræfter, hvilket vil sige, at de bliver omdannet til tanker, til visdom og vejledning. Det er fra sådanne kosmiske tankebølger, at verdensgenløserne, profeterne og andre intuitive mennesker har deres åndelige kræfter. På denne måde har makrojeget eller Guddommen været med til at opbygge og nedbryde kulturer for menneskeheden, alt efter som det passede ind i dens udviklingsbane. Og på samme måde er det, at makrojeget kan hjælpe det enkelte mikrovæsen, eller Guddommen individuelt kan hjælpe det enkelte menneske.

Når et væsen beder til Gud

Når vi beder til Gud, hører Guddommen vor bøn igennem psykiske eller diskarnerede væsener, der igen i denne situation bliver en slags "skytsengle". Igennem disse svarer Guddommen så atter tilbage til os. Det sker på den måde, at disse psykiske væsener fra deres åndelige plan indvirker på fysiske mennesker, der så igen kommer til at udløse hjælpen til det bedende væsen. Denne hjælp bliver ikke altid det, det bedende væsen ønsker, men dette forhindrer ikke, at den absolut altid uden undtagelse til sidst vil være en hjælp for den bedende gudesøn. Kan denne i den givne situation ikke blive fri for sin lidelse, vil han dog altid i kraft af sin bøn få den energi og styrke, der skal til for at kunne stå lidelsen igennem. (Her vil jeg gerne henvise læserne til min bog: *Bønnens mysterium*).

Den direkte personlige vekselvirkning og kontakt med Guddommen

I virkeligheden korresponderer ethvert makrovæsen direkte med sine mikrovæsener. Da makrovæsenet som nævnt i princip er Guddommen, og mikrovæsenerne på samme måde er de levende væsener, korresponderer Guddommen således direkte med de levende væsener. Da de levende væsener udgør hans sanse- og manifestationsorganer, foregår hans henvendelse, hans kraftudløsning og skabelse udelukkende kun igennem de levende væsener. Da alle levende væsener er hans sanseorganer, og disse igen udgør skalaen af alle eksisterende bevidsthedsarter fra de primitive til de højeste, kosmisk intellektuelle væsener, kan Guddommen i virkeligheden direkte overføre bevidsthed og dermed tanke fra sig selv til et hvilket som helst levende væsen igennem et tilsvarende væsen. Hvis Gud vil overføre bevidsthedsimpulser til løver, sker det igennem løver. Skal han overføre mental energi til tigre eller andre dyr, sker det for hver arts vedkommende gennem den tilsvarende art. Vil Gud overføre særlige tanker til et menneske, sker det igennem mennesker, der kan komme på bølgelængde med vedkommende menneske. Vi ser således, at en indbyrdes vekselvirkning af ord og handlinger mellem de levende væsener ikke blot og bart er deres egen interessesfære, men også er et anliggende mellem væsenerne og Guddommen. Vort forhold til medvæsenerne og deres forhold til os udgør altså vort forhold

til Gud, ligegyldigt om vi ved det eller ikke. Hvad vi så end gør imod vor næste, det gør vi imod Guds sanse- og manifestationsredskaber og dermed imod Gud. Hvad vor næste så end måtte gøre imod os, er på samme måde Guds svar på vor egen handle- og væremåde.

Hvis Gud ikke var til stede i alt og alle

Når hele vor daglige væremåde og forhold til vore omgivelser og medvæsener udgør vort forhold til Gud, vil det ene fornødne for det ufærdige menneske naturligvis blive dette, hurtigst muligt at blive ekspert i at gøre sin væremåde til en hundrede procents opfyldelse af Guds vilje, hvilket kun kan gøres i kraft af at *elske sin næste som sig selv*. Det, vi gør imod denne næste, gør vi netop imod Gud. Men at være i kontakt med Gud er netop alle loves fylde. Bibelens ord: *Det, I gør imod disse*

små, det gør I også imod mig, bliver således her til virkelighed. Som vi her har set, er Gud både inden i og uden om os, er i vor næste, er overalt og i alt. *Den hurtigste vej til kosmisk bevidsthed eller det evige lys er at lære at kende Gud i vore fjender.*

Hvis Gud ikke således var til stede i alt og alle, var der intet liv, ingen manifestation. Intet som helst væsen ville nogen sinde være kommet til at eksistere som et levende væsen. Livets oplevelse ville være en umulighed. Der hvor livet i dag blomstrer og folder sit solskin ud, ville ruge en evig tomhed, et evigt absolut intet. Men nu er det modsatte tilfældet. Livet er en kendsgerning. Døden kan derfor kun eksistere som en tænkt modsætning til vort evige liv i Guds stråleglorie.

En artikel skrevet af Martinus til Kosmos nr. 9-10, 1951. Artikel-id. M1035.

Tirsdag

LIVETS BOG, BIND 3

Stk. 753. Guddommen bliver til kendsgerning. Vi får åbnet adgangen til at tale med Guddommen, som man taler med sin næste. Vor næste er udgørende Guddommens sanseredskab overfor os

Men med oplevelsen af en så overdådig fylde af kulminerende intellektualitet både i skygge- og lysregioner blev en levende virkelig Guddom yderligere til kendsgerning for os. *Uden tanke, vilje eller bevidsthed kan ingen intellektualitet manifesteres. Intellektualitet kan kun eksistere som en bevidsthedsegenskab. Hvis ikke verdensaltet var bevidsthed, ville enhver form for intellektualitet i dets manifestation jo være en absolut umulighed. I livsmysteriets løsning mødte vi således den virkelige levende sande Guddom og dennes særlige bevidsthedsudfoldelse overfor os samt vor egen tilbagerefleksion på denne udfoldelse. Vi oplevede, at vort liv var en personlig korrespondance med Guddommen. Ja, vi fik lagt*

grunden eller fundamentet til, at denne vor korrespondance med Guddommen eller det, vi kalder vor skæbne, kan begynde at blive en levende bevidst samtale med denne vor evige Fader og hele vor tilværelse dermed blive et bevidst personligt samvær med ham, kan blive en levende gensidig tankeudveksling, der er ligeså personlig og levende som den, der finder sted mellem en almindelig fysisk fader og søn. Ja, vi fik åbnet adgangen til at leve personligt sammen med Guddommen på en måde, som vi ellers kun plejer at leve sammen med vor næste. Guddommen blev endog synlig i kød og blod, idet vi opdagede, at han netop var denne vor næste, og at hans røst, hans tale til os, hans kærlighed, opdragelse og undervisning såvel som underholdning udelukkende kun kan manifesteres igennem denne næste. Det, vi således gør imod denne næste, gør vi imod Guddommen. Besværliggør vi livet for denne næste, besværliggør vi Guddommens opfyldelse af vore egne ønsker, længsler og mål, thi Gud kan kun manifestere denne opfyldelse

igennem vor næste. Vor næste er Guddommens manifestationsredskab, hans organisme, hans fysiske sanseorganer og bevidsthed.

Da dette blev levende for os, blev vejen ud af det mørke, der i virkeligheden kun er vor egen uvidenhed, således åbenlys og dermed lettere tilgængelig og meget farbar. At vi skulle elske denne næste som os selv blev selvfølgelig, thi det blev nemlig også den eneste måde, hvorpå vi kunne komme i virkelig kontakt med altets ophav og vise dette vor kærlighed. Vor næstes sanser er de absolut eneste, igennem hvilke Guddommen overhovedet kan sanse eller fornemme vor eksistens, ønsker og længsler. Det, vi gør imod vor næste, gør vi som før nævnt imod Guddommen. Og det, vi gør imod Guddommen, kan han ikke undgå at svare os på. Kærlighedsloven virker så overdådigt i Guddommens eget legeme, at de overleverede sandheder: "Det, et væsen sår, skal det høste", – "søger og I skulle finde, banker og der skal oplades, beder og I skulle få" blev til videnskabelige kendsgerninger.

Stk. 754. Vort forhold til vor næste er det samme som vort forhold til Guddommen og danner basis for Guddommens reaktion overfor os. "Telepatisk" forbindelse med Guddommen er ikke altid påkrævet

Med afsløringen af vor næstes identitet som Guddommens sanseredskab overfor os er det givet, at vort forhold til denne næste er vort virkelige og sande forhold til Guddommen eller udgør det i vort væsens udtryk, der direkte rammer Guddommens sanser. Og det er dette vort direkte væsen imod vor næste, der bliver vor direkte henvendelse eller særlige forhold til Guddommen. Og hvad er mere selvfølgelig, end at det bliver denne vor direkte henvendelse til Guddommen, der i første række bliver basis for Guddommens reaktion eller gensvar overfor os? –

Da jordmenneskene ikke plejer at regne deres forhold til næsten identisk med deres forhold til Gud, er det ikke så mærkeligt, at deres korrespondance eller vekselvirkning med denne Guddom er meget forkludret og primitiv, ja, forekommer endnu som det rene hedenskab. At de nævnte væsener ikke altid synes at blive "bønhørt" i deres henvendelse til ham bliver her let at forstå, thi hvad er det for henvendelser, de har manifesteret? – Er det ikke således, at de i mange tilfælde er gået langt udenom de sanser, igennem hvilke Gud-

dommen skulle fornemme dem? – At der har været øjeblikke, hvor de i fortvivlelse har råbt til himlen, har manifesteret lange ordstrømme af bønner, har givet Guddommen løfte om bod og bedring, hvis de blot blev bønhørt, eller de har sendt lovsange, glædesytringer og hyldest til Guddommen over oplevet lykke og velvære er naturligvis nok en slags henvendelse til Guddommen, men kan aldrig få andet end en hviskemanifestations styrke, så længe de bedende ikke kender eller accepterer sin næstes identitet med Guddommen, hvilket her vil sige: elsker denne næste. Der forekommer således to slags henvendelser til Guddommen, nemlig: den almindelige form for "bøn" og så væsenets daglige forhold til sin næste. Da denne sidste form i al almindelighed slet ikke accepteres som et forhold til Guddommen, er den ofte så drastisk larmende, bloddryppende og nedbrydende, at den førstnævnte form for henvendelse til Guddommen, hvilket altså vil sige væsenets mundtlige bøn til Forsynet, helt fortaber sig i eller overdøves af dette mentale jordskælv. Og den bedende får tilsyneladende intet svar på denne hans bøn. Men hvorledes tror man, det ville gå, hvis vi henvendte os til et af vore medmennesker med en eller anden sagte hviskende mundtlig, kærlig bøn samtidig med, at vi på anden måde udsatte denne næste for vor dødbringende larmen og støjen, indignation og vrede. Tror man ikke, det ville være svært for nævnte næste at opfatte vor hviskende henvendelse til ham? Og hvor meget tror man, han ville tage vore ord i denne for gode varer, så længe de overdøvedes af vor indignation og vrede eller ukærlige handlinger? – Tror man ikke svaret på denne vor hviskende henvendelse ville blive temmelig negativt? – Hvorfor skulle svaret på en sådan hviskende henvendelse til selve Guddommen i en lignende situation ikke også blive negativt? – Ville det ikke være for meget at forlange at få svar på en tiltale eller bøn, vi selv har gjort alt for at forhindre Guddommen i at høre? –

Her vil man måske hævde, at Guddommen jo dog er uafhængig af støjen og lidelserne og ad telepatisk vej vil kunne opfatte vor bøn. Men hvorfor skulle Guddommen udelukkende kun være at få i tale ad en slags telepatisk vej der, hvor han er meget let tilgængelig ad fysisk vej? – Telepati er en guddommelig egenskab, ved hvis hjælp man eventuelt kan komme i forbindelse med medvæsener, der er bortrejst eller på anden måde befinder sig

udenfor vore almindelige fysiske sansers rækkevidde. Men en sådan telepatisk forbindelse, hvilket vil sige: psykisk tankeoverføring, vil absolut ikke være påkrævet i situationer, hvor vi har rig fysisk adgang til Guddommens – sansesæt. Og denne adgang er i langt større udstrækning til stede ved vor fysiske henvendelse til medvæsenerne, end man almindeligvis er vant til at antage.

Stk. 755. Når den telepatiske forbindelse med Guddommen er påkrævet. Vor næstes sansemæssige begrænsning er begrænsningen af, hvad Guddommen kan opleve igennem ham

I vor børnelærdom hedder det: "Når du beder, da gik ind i dit kammer, og luk din dør, og bed til din Fader, som er i løndom, og din Fader, som ser i løndom, skal betale dig". Denne forskrift er naturligvis fuldstændig korrekt, når der er tale om at stabilisere disciplens bevidsthedsmæssige eller mest intime personlige kontakt med selve det højeste væsen. Hvad er denne anvisning andet end netop et udtryk for f.eks. den meditation, igennem hvilken vi lige er kommet til erkendelse af selve livsmysteriets løsning? – Det "kammer", der her er tale om, er ikke udelukkende kun et rum med fire vægge og en aflåst dør. Det ville i så tilfælde blive temmeligt trist for de mange mennesker, der i vore dage går rundt og hverken har kammer eller hjem. Når forskriften henviser til et sådant kammer, er det naturligvis for at tilkendegive, at man hellere må bede i et sådant end at stille sin intime bøn, hvilket vil sige: sin meditation eller særlige mundtlige henvendelse til Guddommen, til skue på gader, stræder eller andre offentlige steder eller i forsamlinger, således som det i stor udstrækning er blevet mode eller skik og brug indenfor de religiøse bevægelser. Men den nævnte forskrift har også et andet og endnu større formål med at henvise til kammeret, nemlig, dette at udtrykke, at den bedende og Guddommen må komme i en sådan kontakt med hinanden, at bønnen faktisk bliver en personlig intim samtale imellem dem uden indblanding af uvedkommende forstyrrende eller kontrære væsener. Forskriften leder altså til en direkte personlig henvendelse til et usynligt forsyn eller en guddom, ganske udenom noget kendt synligt medvæsens medvirken. Forskriften bliver derfor særlig opmuntrende eller stimulerende i en sådan situation, hvor vor bøn er af en så intim eller lønlig tankeart eller ønske, at

man vægrer sig ved at betro sig til selv sin bedste ven eller mest fortrolige, idet man i forvejen ved, at man her ikke vil finde forståelse. *Her er den intime indstilling på Guddommen ikke alene berettiget, men også absolut nødvendig, hvis en bøn høre overhovedet skal opnås. Denne vor henvendelse er nemlig, som vi senere skal se, i stand til at udløse en telepatisk forbindelse med Guddommen.*

Her vil man måske indvende, at da næsten er det samme som Guddommen, skulle der ikke kunne opstå en situation, i hvilken man vægrer sig ved at udtrykke sig overfor denne sin næste. En sådan vægring vil jo være det samme som at vægre sig overfor Guddommen. *Men det er ikke helt rigtigt. Denne vor omtalte næste udgør ikke Guddommens helhed, men udtrykker derimod kun en særlig bestemt sanseevne i Guddommens mentalitet. Og igennem denne næstes sanseevne kan Guddommen umuligt opleve andet, end netop hvad denne næste kan fatte eller forstå. Nævnte næstes sansemæssige begrænsning er begrænsningen af, hvad Gud kan opleve igennem ham. Hvis vi nu f.eks. befinder os i en sådan situation, at vi repræsenterer et mentalt felt, en tankeart eller et ønske, der ikke er nogen i vore omgivelser, der kan forstå eller fatte, så vil Guddommen heller ikke kunne fatte eller fornemme denne vor mentale tilstand igennem eller ved hjælp af disse omgivelser, idet disse ikke kan være Guddommens retmæssige sanseredskaber i det pågældende felt. At dette er rigtigt, bliver netop til kendsgerning igennem den misforståelse, antipati eller forfølgelse, den nævnte særlige situation ville gøre os til genstand for i tilfælde af, at vi afslørede den for disse væsener.*

Stk. 756. Den personlige bøn til Guddommen i en rum er baseret på telepati. Telepati er en psykisk tankeoverføring til psykiske væsener, der har til opgave at tjene den, der i form af bøn henvender sig til Guddommen. Disse væseners indsats ligger til grund for det, vi kalder "mirakler"

Når alle medmennesker i vore omgivelser, således som i ovennævnte situation, viser sig ikke at være de specialsanser, igennem hvilke Guddommen kan opleve vor særlige indstilling, hvor skal vi da henvende os, og igennem hvilken form for næste skal han da sanse vor intime henvendelse til ham? – Ja, her er det netop, at den telepatiske forbindelse må etable-

res. Når ingen synlige, kødelige medvæsener i vore omgivelser kan bringes til at fatte eller forstå os, er vi tilsyneladende fuldstændig alene i det store verdensrum. Og mange væsener begår i en sådan situation selvmord, idet de tror, at alle veje for dem er spærrede, og ethvert håb dermed tilintetgjort. Men det er en meget stor misforståelse. Vi er nemlig aldrig i nogen som helst situation forladt af Guddommen og vil således aldrig i noget som helst tilfælde være alene i universet. Men her er det netop, at man i stedet for at fortvivle eller begå selvmord bør gå ind i "lønkkammeret" og "bede til Faderen", hvilket vil sige: i særlig grad benytte sig af den gennem "fadervor" anviste direkte personlige indstilling til Guddommen eller Forsynet. Og da vil denne Fader eller Guddom, som også "ser i løndom", hvilket vil sige: er til stede i enrummet, sanselse eller fornemme vor henvendelse. Muligheden for, at dette kan ske, er netop baseret på telepati. Da der ikke er nogen fysiske væsener i vore omgivelser, der i den givne situation kan være det fuldkomne sanseredskab for Guddommens oplevelse af vor henvendelse, må Guddommen opleve denne igennem andre af vore medvæsener, hvilket altså vil sige: væsener, der er på det tilværelsesplan, hvor telepati er en daglig naturlig tankeoverføringsmetode. Da dette plan er et psykisk plan, er dets beboere også psykiske væsener eller væsener, der ikke er inkarneret i fysisk materie, væsener, der ikke mere fremtræder i fysisk kød og blod. Sådanne væsener befolker i millionvis en sfære, der grænser op til det fysiske plan og er i kraft af deres udviklede telepatiske sanseevne i stor udstrækning til hjælp for alle fysiske væsener, der netop befinder sig i den før beskrevne situation. Da disse væsener tilsammen repræsenterer alle udviklingstrin i spiralen, vil der ikke kunne opstå en situation på det fysiske plan eller for det jordiske menneske, som ikke vil kunne forstås og afhjælpes fra det psykiske plan eller den omtalte sfære. Og dennes beboere bliver derved Guddommens specialsanseredskaber på det særlige område, hvor de fysiske væseners indbyrdes kontakt i givne situationer er bristede og ikke mere ved fysisk indsats kan etableres.

Når et fysisk væsen kommer i en situation, der ikke kan forstås eller accepteres af nogen som helst i dets omgivelser, og det i denne situation, hvor mange i almindelighed fortvivler, henvender sig direkte til Faderen, hvilket vil sige: former sin mod det usynlige Forsyn ret-

tede tanke i ordene: "Fadervor, du som er i himlen" eller på anden intim, personlig måde, og dernæst af sit hjertes dyb udtrykker sin sorg eller kvide, da kan en sådan henvendelse aldrig i noget som helst øjeblik, takket være telepatien og den usynlige skare af væsener på det psykiske eller åndelige plan, undgå dette Forsyns opmærksomhed. Disse væsener udgør netop som "skytsånder" Forsynets specialsanseredskaber på det særlige område, der ligger til grund for den pågældende bønns fremkomst. Og det hænder da også i mange, mange tilfælde, at Forsynet svarer så omgående og direkte med en bøn høreelse, at denne ligefrem er blevet udtrykt som et "mirakel", hvilket igen vil sige: som en foreteelse, der er blevet til ved hjælp af en indsats af kræfter, der unddrager sig de almindeligt kendte fysiske love for skabelse eller manifestation.

Stk. 757. Et "mirakels" fremkomst er ligeså naturlig som enhver anden form for skabelse. "Skytsånder" eller "engle". Hvorfor en bøn til Guddommen ikke altid udløser sig i en omgående "mirakuløs" bøn høreelse. Bønner der bliver bøn hørte

Som vi her har set, betyder denne unddragelse ikke, at foreteelsen er et "noget", der pludselig ved en trylleformular er sprunget frem af "intet", men er derimod en skabelse, der ved hjælp af en indsats af psykiske kræfter blev mulig i en situation, hvor de fysiske kræfter ikke slog til. Et "mirakels" fremkomst er altså en ligeså naturlig ting som enhver anden form for skabelse, men ville ikke kunne udløses, hvis ikke de førnævnte psykiske væsener hinsides det fysiske plan eksisterede. Disse overfysiske væsener, der forøvrigt også er nævnt af Kristus, idet han siger: "Er ikke alle disse tjenende ånder udsendte til hjælp for dem, som skulle arve salighed", udgør som nævnt Guddommens sanseredskaber i situationer, hvor de fysiske væseners sansebegrænselse svigter. Det er også disse væsener, der bliver udtrykt som "engle" og undertiden symboliseret som menneskelignende væsener med vinger. Disse vinger symboliserer netop deres overjordiske natur som væsener, der kan "bevæge" sig mellem deres hjemsted "himlen", hvilket vil sige: den førnævnte psykiske eller åndelige sfære, og den fysiske eller jordiske sfære.

I kraft af denne usynlige hærske af væsener, der således i virkeligheden omgiver de fysiske sfærer, vil intet levende væsen kunne

være afskåret fra forbindelsen med Guddommen. Disse væsener udgør jo Guddommens sanseredskaber i alle de situationer, hvor vi ikke kan finde forståelse hos vore fysiske medmennesker eller der, hvor disse ikke kan være Guddommens retmæssige sanseredskaber overfor os. De nævnte psykiske væsener bliver således i særlig grad de sanseredskaber, igennem hvilke Guddommen opfatter vor intime enerumshenvendelse eller bøn til ham. At disse enerumshenvendelser eller bønner ikke altid udløser sig i en omgående "mirakuløs" bønholdelse er naturligvis givet. Som vi tidligere har berørt, overdøver eller neutraliserer vi ofte disse vore intime enerumshenvendelser til Guddommen med en altfor drastisk larmende og lidelsesfrembringende natur overfor vor næste og får derved meget vanskeligt her den attråede bønholdelse. Men i alle forhold, hvor vor intime henvendelse til Forsynet ikke forstyrres af vor antipati, indignation eller vrede imod andre væsener eller kolliderer med vor i øjeblikket særligt fremtrædende skæbnebestemmelse, vil enhver normal bøn blive hørt af Guddommen, hvilket vil sige: sanset af de nævnte psykiske væsener. Og vi vil blive hjulpet, støttet og ledet i alle de forhold, hvor vi ikke ad fysisk vej kan blive hjulpet.

I realiteten bliver det derfor rigtigt, når det hedder: "Beder og I skulle få, søger og I skulle finde, banker og der skal oplades". Alle naturlige eller normale bønner bliver bønholdte, men ikke altid således som den bedende selv ønsker det, men derimod som Gud ønsker det, hvilket igen vil sige: på den måde der i længden bliver til størst velsignelse for den bedende selv, ganske uafhængigt af, hvad han så end selv måtte tænke eller mene om denne bønholdelse i øjeblikket.

Stk. 758. Den intime korrespondance med Guddommen bliver til "kosmisk bevidsthed"

Vi er således altid omgivne af væsener, der i særlig grad udgør de sanseredskaber, igennem hvilke Guddommen sanser os, og vi modtager svar fra ham, selv om disse væsener ikke altid forekommer som væsener indenfor vore vante fysiske omgivelser. Ved hjælp af disse psykiske væsener bliver den intime korrespondance med Guddommen mulig. Uden disse væsener ville enhver form for intim henvendelse til Forsynet eller Guddommen være ganske omsonst, da dette eller denne i så tilfælde ville være uden de sanseredskaber, i

kraft af hvilke den nævnte korrespondance kunne opleves. Men takket være disse væseners eksistens, kan den intime henvendelse til Guddommen finde sted og efterhånden gøre det levende væsen eller gudesønnen mere og mere fortrolig med Faderen. Et væsen, man taler tit med eller ofte henvender sig til, kan man ikke undgå at blive fortrolig med. Og efterhånden bliver resultatet af ethvert væsens intime vekselvirkning med det evige Forsyn dette, at samme væsen tilsidst ikke mere kan undgå at se dette Forsyn fremtræde som et personligt væsen, hvis viljeføring har været og fremdeles er så overdådigt i gudesønnens favør, at det bliver umuligt for denne ved fremtidige henvendelser at lade være med at udbryde: "Fader ske ikke min, men din vilje". Og her begynder den fuldkomne vekselvirkning mellem Guden og gudesønnen. Her begynder sønnen at opleve Faderens liv og sin egen tilstand som værende i dette "billede". Og det er denne oplevelse, vi udtrykker som "kosmisk bevidsthed". Og herefter taler gudesønnen mere realistisk og virkeligt, mere intimt og inderligt med sin evige Fader end med noget som helst andet levende væsen.

Stk. 759. Den "intime" og den "legemlige" henvendelse til Guddommen

Det levende væsens forhold til Guddommen eller til Forsynet fremtræder således som her påvist under to forskellige former. Vi kan udtrykke den ene af disse som en "legemlig" og den anden som en "mundtlig" henvendelse. Den "legemlige" udtrykkes altså ved vort daglige samvær med og forhold til vor næste og udgør alle de rent praktiske oplevelser, medens den "mundtlige" udgør alt, hvad der kommer ind under begrebet "intim bøn" eller direkte enerumshenvendelse til Guddommen. Efterhånden som der bliver harmoni mellem den "legemlige" og den "mundtlige" henvendelse til Guddommen, begynder denne at blive til levende virkelighed for sønnen. Men før dette kan ske, må den "legemlige" vekselvirkning med Guddommen være identisk med en fuldstændig forståelse og den heraf affødte tolerance eller kærlighed overfor ens omgivelser eller næste, medens den intime eller "mundtlige" må være i "løndom", hvilket vil sige: være koncentreret eller direkte indstillet på selve Guddommen som på et levende væsen og ikke på noget som helst andet. Dette andet, af hvad art det så end måtte være, hører nem-

lig ind under den "legemlige" henvendelse og kan derved kun distrahere eller svække koncentrationen eller den intime indstilling og forhindrer derved væsenets sanser i den reaktion, der betyder oplevelsen af Guddommen som et virkeligt levende væsen. At det derfor er nødvendigt at være alene under den intime bøn, siger sig selv. Bønner, der er afholdt i offentlige forsamlings, kan aldrig være af så intim eller inderlig natur som de, der stille afholdes i enrum. At enhver bøn er ganske uden mening eller logisk begrundelse, der hvor den udgør et udslag af farisæisk forfængelighed og fremtræder som en offentlig parade, er naturligvis en selvfølge. Den falder i dette tilfælde ganske sammen med hele vort øvrige ydre væsen eller forhold til vor næste eller "legemlige" henvendelse til Guddommen. Uden at denne ydre "legemlige" henvendelse bliver ligeså bevidst indstillet på selve Guddommen som den i lønkammeret, skal man ikke vente sig at komme til at opleve noget virkeligt levende personligt forhold mellem sig selv og Guddommen. Hvad nytter det, at man intimt i lønkammeret eller åben-

lyst i forsamlings beder til Gud om dette eller hint, når man med sin viljekraft og legemlige styrke selv kun manifesterer egoisme, vrede, had og bagtalelse, ja, myrder og dræber om end ikke mennesker så dog dyr i massevis under påskud af, at dette er nødvendigt for den daglige ernæring, skønt disse drab i realiteten slet ikke er nogen livsbetingelse mere indenfor et virkeligt kultursamfund? – Hvad nytter det, at man i lønkammeret med en autoriseret bøn eller med smiger, ros eller lovprisning søger at overbevise Guddommen om sine dyder og gode forsætter eller hensigter, når man med sit daglige væsen mere eller mindre i form af selvished, indignation og forfølgelse slår løs på sin næste og derved gør de modsatte foreteelser til kendsgerning overfor den samme Guddom. Man må stadig huske på, at vor næste er Guddommens absolutte realistiske sanseredskaber. Det, vi gør imod disse "sanseredskaber", bliver Guddommens eneste virkelige materiale for hans analyse og bedømmelse af vort sande væsen og vor autoriserede eller intime bønns ægthed.

Onsdag

BØNNENS PSYKISKE SIDE

Af Martinus

1. **Alt, hvad der forekommer, er Guds væsen eller tilkendegivelse**

Livet bliver til sidst, for det fuldkomne eller færdige menneske, en permanent samtale med Guddommen. Ethvert forhold til vor næste er ikke blot et forhold mellem denne næste og os selv, men er i sin hovedanalyse et forhold mellem Guddommen og os selv. Men det almene jordiske menneske kender ikke livet på denne måde. Det tror, at Guddommen er en person eller skikkelse, der sidder oppe i himlen og er et væsen for sig selv, medens dets næste eller dets medvæsener er noget helt andet, og naturen, jorden, stjernerne eller universet er noget tredje. Det forstår ikke, at

der i virkeligheden kun eksisterer det selv og Guddommen. Det forstår slet ikke, at alt, hvad der forekommer, er Guddommens væsen, er Guddommens tilkendegivelse. Hvis det ikke var således, ville Guddommen aldrig nogen sinde kunne blive til en oplevelse. Den fortabte søn ville aldrig nogen sinde igen kunne finde sin fader, ja ville overhovedet aldrig nogen sinde komme til at kunne fornemme livets oplevelse.

2. **Ved nydelsen af kundskabens træ mister væsenet bevidstheden om Gud**

Når det evigt eksisterende levende væsen således har mistet forståelsen af eller bevidstheden om Guddommen og dermed også om sin egen høje identitet som gudesøn, er det altså kun udtryk for den død, som det skulle

dø på grund af nydelsen af kundskabens træ. Men efter at det jordiske menneske ved hjælp af reinkarnationen har gennemløbet denne døde tilværelse, hvor det tror sig ét med materien, ét med tiden og rummet, ét med mål og vægt, ét med begyndelse og afslutning, og hvor det tror, at det skal dø eller opløses til intet, skal det igen opstå til det virkelige liv, til viden om sin evige eksistens i samvær med Guddommen. Men når denne opstandelse kan finde sted, skyldes det den omstændighed, at væsenet aldrig nogen sinde kan komme helt bort fra Guddommen.

3. *Det instinktive råb til Gud om hjælp*

Midt i den døde materialistiske tilværelse vil der stadig brænde en lille flamme af det evige liv. Denne lille flamme er i al almindelighed skjult hos det stærkt materialistiske og ukærlige væsen. Det benægter hårdnakket denne flammes eksistens, indtil det kommer i en eller anden overhængende livsfarlig situation, der ikke kan klares med penge, position, magt eller flugt. I en sådan situation blusser den i væsenet boende lille flamme så meget op, at væsenet instinktivt råber til himlen, råber til det ukendte Forsyn eller til den fornægtede Fader om hjælp. Da dette råb begynder som dyrets angstskrig og fortsætter med at være ethvert væsens sidste håb i alle dets mest hjælpeløse, ulykkelige eller livsfarlige situationer, bliver det en kendsgerning, at det ikke er noget jordmenneskeligt påfund, men derimod er dønninger af væsenets medfødte, ubevidste kosmiske identitet. Når den mest koldhjertede materialistiske "fritænker" råber til Guddommen, når al anden hjælp er udelukket, viser det jo, at der mellem ham og Guddommen er en psykisk forbindelse, som ikke kan afbrydes. Dermed kan hans opfattelse af, at der ikke er nogen Gud eller Forsyn til, altså ikke holde stand i de farefulde situationer. Det bliver således her let at se, at gudsfornegtelsen kun er noget menneskeligt foregøglet og derfor kun kan holde som en dominerende frase i situationer, hvor væsenet tror sig fri for al fare, tror sig garderet ved hjælp af sine materielle evner, sin magt og position. Den kan ikke således som guddomserkendelsen blive levende, blive håb, blive lys, når mørket indtræder. Og alt, hvad der kan være liv, når døden indtræder, kan altså overleve døden. Og således går det til, at bønnen, væsenets forbindelse med Guddommen, kan overleve

alt.

Denne forbindelse med Guddommen gennemgår en stor forvandling, alt efter som væsenet udvikler sig. Først er det altså et dødsskrig, dernæst bliver det en bøn til Guddommen, først til en bøn om syndernes forladelse, dernæst til en korrespondance eller samtale med Guddommen. Bønprincippet er altså det evige livs flamme i væsenets passage af dødsriget.

4. *Livet er en samtale mellem Guddom og gudesøn*

Men for at forstå bønnen i den epoke, hvor den er blevet til en samtale med Guddommen, må man lære at forstå, hvorledes Gud manifesterer sig. Guddommen kan ikke manifestere sig uden organer. Ved at lære Guds organer at kende, lærer man Guds legems- og bevidsthedsfunktioner at kende. Ved denne kundskab bliver livet straks anderledes, idet universet da bliver til en levende organisme for Guddommen. I denne organisme er alle organer bestemt til at udtrykke den guddommelige vilje. Men over for hvem udtrykker Guddommen da denne sin vilje? – Ja, da der foruden Guddommen kun eksisterer gudesønnen, må livet jo uundgåeligt blive Guddommens åbenbaring for denne søn. Og da der over for gudesønnen, i kraft af at alt er Guds organer: mennesker, dyr, naturen, himlen, stjernerne osv., således også kun eksisterer Guddommen, bliver livet en samtale mellem Guddommen og gudesønnen.

Artiklen er en gengivelse af Martinus' manuskript til et foredrag på Martinus Institut, søndag den 20. april 1947. Foredraget blev ledsaget af 7 symboler, som ikke er forklaret i manuskriptet. Renskrift og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt i rådet 27.10.2002. Første gang bragt i Kosmos nr. 4, 2003.

Artikel-id: Mo096.

~ ~ ~

**DET EVIGE VERDENSBILLEDE, BIND 2
SYMBOL 2 I**

**DEN EVIGE KOSMISKE ORGANISKE
FORBINDELSE MELLEM GUD OG GODESØN 1**

Stk. 21.2 Dette at "bede til Gud"

Der er således et organ i væsenet, der automatisk træder i funktion, når det kommer i livsfare. Det er dette organ eller denne evne, der

efterhånden udvikler sig og hos mennesket er blevet til det, vi udtrykker som evnen til "at bede til Gud". Bønnen eller dette at bede til Gud har således ikke sin rod i noget menneskeligt påfund, men har rod i en medfødt kosmisk, organisk evne, ved hvilken væsenet evigt er organisk tilknyttet guddommen. Om væsenet er bevidst eller ubevidst i denne urokkelige, kosmiske forbindelse med guddommen forandrer absolut ikke princippet. Dyret, der udstøder sit angstskrig eller døds-skrig, er ikke bevidst i nogen guddom. Det ved ikke, hvem det skriger imod, men ikke desto mindre skriger det automatisk sin nødstedte situation ud imod et ukendt objekt. Da hele denne funktion er baseret på en kosmisk, organisk, evig evne og ikke ved en på erfaringer og forstand opstået timelig evne, hører den med til væsenets overbevidsthedsmæssige evige foreteelser ligesom urbegæret, skæbneelementet, talentkerneprincippet og den evige del af skabeevnen.

Stk. 21.7

[...] Dette, det levende væsens høje guddommelige slægtskab med Gud, dette kosmiske fader- og sønneprincip, var en dagsbevidst kendsgerning for Kristus, og vil blive det for ethvert jordmenneske, efterhånden som det får kosmisk bevidsthed og bliver til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er denne kristusbevidsthed, der er det tyvende århundredes verdensgenløsnings mål. Det er tilegnelsen af denne bevidsthed, der er verdens frelse fra ragnarok eller helvede, fra krigen og lidelserne, fra mørkets og dødens gru. Jordkloden skal ikke blive ved med at være tilfældighedens kaos og vildnis for væsenet at leve i. Det skal komme til at opleve verdensaltet som Guds manifestations- og oplevelsesorganisme eller legeme, igennem hvilket denne Guddom gør alt lysende for det levende væsen, som derved kommer til at opleve denne som sin absolutte evige Fader og sig selv som denne guddommelige Faders evige søn. Og er det ikke netop dette, Kristus hentyder til, der hvor han siger: "Sandelig siger jeg eder, den som ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, han skal ingenlunde komme ind i det". At indstille sig som et lille barn til Gud, er naturligvis det samme som at forstå denne Guddom som sit ophav, ligesom et barn forstår sine forældre som sit fysiske ophav og ligeledes at elske Gud,

således som barnet elsker sin mor og far. Kun igennem denne kærlighed kan væsenet opnå *den store fødsel* eller *indvielse*, der giver væsenet total kosmisk bevidsthed, der igen er det samme som en total gennemstråling af den hellige ånd, der igen er det samme som Guds bevidsthed. Det er denne totale gennemstråling af Guds bevidsthed eller ånd, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Stk. 21.9

Som vi ser på symbolet, befinder ethvert levende væsen sig midt i guddommen. Guddommens tilkendegivelses- eller manifestationsorganer overfor det levende væsen består af alle de andre levende væsener, som dette måtte komme i berøring med. Igennem disse væsener taler guddommen altså til sin søn. Og sønnen svarer med sin væremåde overfor disse væsener i dets omgivelser. Det levende væsen eller gudesønnen lever således hele tiden i vekselvirkning med Gud. Det lever i en evig guddommelig korrespondance. Hvad vi gør imod vor næste, gør vi imod Gud. Og det, vor næste gør imod os, er Guds svar til os på denne vor væremåde overfor vor næste, altså vor væremåde imod Gud. Men i denne guddommelige korrespondance er de levende væsener ikke bevidst, så længe de befinder sig i spiralkredsløbets fosterstadier, hvilket nærmere betegnet vil sige, så længe de endnu befinder sig som tilhørende plante- og dyrerigets væsener, og har det dræbende princip og dermed krigen til livsbetingelse. Gudesønnen er her lige så uvidende om sin daglige korrespondance med sin guddommelige fader, som det lille nyfødte barn er uvidende om sine forældre og den fysiske verden, det nu er født ind i. Men ligesom det lille barn vokser frem til at elske og kende sin mor og far, således vokser også Gudesønnen frem til at opleve og elske sin guddommelige fader og blive dagsbevidst i dennes altoverstrålende kærlige favntag.

Stk. 21.15

[...] Men her må man lære at forstå, at den guddommelige hjælp, væsenet kan få i kraft af sin bøn, ikke betyder, at man pludseligt bliver befriet fra den lidelse eller det onde, man plages af, og man i sin bøn beder om at blive fritaget for. Det er kun i særlige undtagelsestilfælde, at væsenet kan være prædestineret til en mirakelhelbredelse af en sygdom eller en

mirakelfritagelse for andre slags skæbneonder. Hvis man igennem sin bøn kunne blive fritaget fra et hvilket som helst skæbneonde, hvilket vil sige, virkningerne af det onde man har påført andre væsener, ville ingen som helst udvikling kunne finde sted. Guds skabelse af mennesket i sit billede ville totalt standse. Hvordan skulle noget væsen kunne komme til at forstå virkningerne af sine onde handlinger, hvis ikke det kom til at opleve dem i sin egen organisme og i sit eget sjæleliv? – At få teoretisk undervisning om lidelserne er ikke det samme som at opleve lidelserne. For virkeligt at forstå lidelserne må man opleve dem i sit eget kød og blod og de heraf følgende virkninger i sit eget sjæleliv. Og det er jo netop denne sjælelige forståelse af lidelserne, der afføder den humane evne, hvilket vil sige, evnen til ikke at kunne nænne at påføre andre væsener noget ondt. Og det er jo netop med denne evnes vækst, at det fuldkomne menneske opstår, der elsker Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

Man forstår således her, at bønnen absolut ikke eksisterer for at forhindre denne væsenets udvikling imod fuldkommenheden og lyset. Den eksisterer derimod i allerhøjeste grad for at være et middel, ved hvilket mennesket kan påberåbe sig hjælp til – ikke at blive fri for lidelsen, den mørke erfaring, som det netop må have som næring for dets udvikling, for dets omskabelse fra brutalitet til humanitet, fra had til kærlighed, – men derimod for at blive beriget med styrke og inspiration til at være med i denne Guds påvirkning, Guds modellering af det selv i retning af det store mål: mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Mennesket kan igennem bønnen til Gud virkelig opnå optimisme og lyssyn på sin ulykkelige situation i en sådan grad, at det kan se Guds velsignelse i denne sin mørke situation og opleve den som et gode, og kan ligefrem føle trang til at takke Gud for det, selv om det er et ubehageligt gode. Bønnens princip og struktur er en åben dør ind til Gud og de højeste verdener, ligegyldigt hvor dybt i mørket, ragnarok eller helvede man så end måtte befinde sig. Igennem denne åbne dør til lysets riger eller paradiset lytter Gud til sin evige søn i nødens stund. Og igennem denne åbne dør tager han sin ulykkelige søn til sit hjerte.

Stk. 22.2 Den overjordiske eller kosmiske styrelse bag verdensgenløsningen

Det er netop et sådant rige, bestående af færdigudviklede væsener i Guds billede efter hans lignelse, der udgør Guds primære bevidsthed. De fuldkomne eller færdige væsener her danner Guds primære bevidsthedsorganer eller redskaber for styrelsen af de ufærdige væseners kloder og tilværelsesplaner, på hvilke Gud ligesom på jorden skaber mennesker i sit billede efter sin lignelse. Det er denne overjordiske eller kosmiske styrelse, der befordre verdensgenløsningen. Den er et medvirkende fundament for Guds omskabelse af alle ufærdige levende væsener fra dyr til menneske. Og det er igennem denne styrelses væsener, at Gud opfatter de levende væseners bønner, og det er igennem disse væsener, at han svarer på disse. At blive til et sådant væsen i Guds primære bevidsthed er det ufuldkomne menneskes fuldkommengørelse og befrielse fra mørket. Det er slutfacittet på Guddommens skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse.

Stk. 22.3

Symbol nr. 22 skal symbolisere det enkelte levende væsens kosmiske forbindelse med Guddommen. Den hvide og violet farvede pyramideformede figur symboliserer nævnte kosmiske forbindelses organiske struktur. Denne struktur eksisterer altså mellem hvert eneste eksisterende levende væsen og Guddommen. Det er denne forbindelse mellem Guddommen og det levende væsen, der udtrykkes ved begrebet Gud og Gudesøn. Den trekantede figur i midten af symbolet symboliserer Gudesønnens jeg. De hertil knyttede farvefelter symboliserer Gudesønnens fysiske legeme. Med dette legeme sanser eller oplever Gudesønnen den fysiske verden. De to mørke tværstriber deler symbolet i to dele. Af disse udgør den nederste del den fysiske verden, mens den øverste del udgør den åndelige verden.

33.74 *Det guddommelige forsyn*

Jorden, der som vi må erindre, er et levende væsen, er nu så langt fremme i sin udvikling, at den er i færd med at få kosmisk bevidsthed. Der forekommer derfor nu en gruppe af kosmisk bevidste væsener i jordens bevidsthed, der igen udgør menneskehedens åndelige verden. Denne gruppe danner en organisk enhed, hvilket vil sige, at den ikke er en forenings-sammenslutning baseret på medlemskort, love eller principper. Den udgør heller ikke nogen religiøs sekt eller frimurerloge eller noget som helst andet af lignende art. Når vi udtrykker denne gruppe højkosmiske væsener som en organisk enhed, er det fordi, de udelukkende er forenet i kraft af deres ufravigelige alkærlighedens væremåde. De er alle ét med Gud. De er alle bevidst i Guds hensigt med de levende væsener. De er alle bevidst i Guds plan med de nuværende menneskers fremtidige skæbneudløsninger. De er alle i kraft af deres alvisdom og alkærlighed i en situation, hvor de ikke kan blive uenige. Deri består fundamentet for deres samhørighed. De er således blevet til en enhed i kraft af denne deres ligesindethed i kærlighed, forstand og visdom. De har alle nået den højeste fuldkommenhed. Der findes derfor i denne enhed absolut ingen ærgerrighed, ingen magtsyge, ingen misundelse, ingen trang til at undertrykke andre væsener for selv at komme på toppen og blive beundret og æret. Der er således hos disse ophøjede væsener absolut ingen af de primitive sindelag, der skaber uenighed, bitterhed, vrede og splittelse som i de ufærdige menneskers foreninger, sammenslutninger og samarbejde. Derfor må disse sidstnævnte foreninger og sammenslutninger og dette sidstnævnte samarbejde baseres på love og kontrakter for at kunne bestå. Men den åndelige enhed, der består af de færdige kosmiske væsener, har ingen som helst love eller kontrakter, højtidelige løfter eller edsaflæggelser. De færdige kosmiske væsener her bærer hver især loven i deres hjerte og har den fuldkomne væremåde som et ufravigeligt talent. De kan ikke fejle. Derfor er enhver gruppe af sådanne væsener at udtrykke som en organisk enhed. Det er en

af sådanne ophøjede færdige kosmiske væsener bestående enhed, der danner Guds ansigt eller det absolutte forsyn for de jordiske ufærdige mennesker. Det er Guds organ for bevidstheds- eller tankeudveksling med de nævnte væsener.

Gennem denne enhed modtager og besvarer Gud væsenernes bønner. Og i kraft af denne enhed leder og styrer Gud verdensgenløsningen og verdenspolitikken og bestemmer alle ledende personer såvel i de mørke som i de lyse manifestationer, såvel i krig som i fred; men naturligvis i kontakt med menneskenes lyse og mørke skæbnetilgodehaver. Bag menneskehedens tilsyneladende kaotiske tilværelse, og hvor alt ser ud som tilfældigheder, eksisterer der en altomfattende guddommelig verdensplan, der totalt styres og ledes af det førnævnte forsyn. Det har fuldstændig kontrol over menneskehedens skæbne. Det har ikke til opgave at fritage menneskeheden fra dens mørke skæbne, dens krige og verdenskrige, dens ulykker og lidelser, så længe den hårdnakket ignorerer dette samme forsyns kærlige advarsler. Dem er der nok af. Vi behøver her blot at nævne det femte bud: "Du skal ikke ihjelslå". (2. Mos. 20.13). – Jesus siger til Peter: "Stik dit sværd igen på dets sted! Thi alle de, som tage ved sværd, skulle omkomme ved sværd". (Mat. 26.52). På spørgsmålet, hvor mange gange man skal tilgive sin næste, svarer Jesus: "... ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerd-sindstyve gange syv gange". (Mat. 18.22). Et væld af sådanne guddommelige advarsler har Guddommen i særlige tilpassede former, lignelser eller dogmer gennem tiderne givet menneskeheden. Men da det kun er gennem den mørke karma, de får udviklet evnen til at forstå advarslerne eller dogmerne, forstår man her, hvorfor det nævnte forsyn ikke kan befri menneskene fra deres mørke skæbne. Hvis menneskene således kunne blive fri for virkningerne af de onde handlinger, de har begået imod deres næste, ville de aldrig nogen sinde blive hverken intellektuelle eller alkærlige. Og de ville dermed være afskåret fra at kunne blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Men tro endelig ikke, at det skæbnebetynge væsen er ladet alene. Det er altid overvåget af det af de ophøjede guddommelige væsener bestående forsyn, og får overordentlig megen hjælp fra dette. Ja! Det kan endog i visse særtilfælde udøve mirakelhel-

bredelse og andre former for højpsykisk hvid magi; men det hører kun til undtagelserne. Det kan kun finde sted i situationer, hvor der er betingelser for, at den karma, som miraklet fritager det pågældende væsen for, i dette særlige tilfælde kan udløses på anden måde. Igennem bønnens magt kan væsenet komme i direkte kontakt med dette forsyn og derigennem blive bevidst i dettes virkelige og absolutte eksistens. Ved bønnens magt kan væsenet udvikle sig frem til ligefrem at få vågen dagsbevidst vejledning i moral og stor inspiration, glæde og lyst til at udøve kærlighed imod sin næste. Man forstår således her udmærket Kristus, som i en særlig grad er knyttet til forsynet, der hvor han siger til menneskene, at "de burde altid bede og ikke blive trætte". (Luk. 18.1).

Dette af de meget ophøjede væsener bestående forsyn har også mange andre store opgaver at varetage end denne at være menneskeheden vejleder og fører i væremåde. Der er væsener inden for nævnte forsyn, der i særlig grad er kunstens usynlige vejledere og inspirerer de mange forskellige slags kunstnere, det være sig i male- og billedkunst, det være sig i tonekunstmusik og sang, det være sig i litteraturskabelse, romaner, eventyr og digte. Nævnte forsyn har også den materielle videnskabs udvikling i sin hånd, ligesom det

er med i al politik, regeringsdannelse og statsstyrelse. Dets kærlige hjælpende hånd omslutter også alle katastroferamte fra naturkatastrofer, fra jernbane- og skibskatastrofer, fra flyvekatastrofer, fra fabriks- og grubeulykker; kort sagt, dets hjælpende hånd er bag alle de katastrofer, ulykker og lidelser, der overhovedet kan finde sted. Det er dette forsyn, der har inspireret menneskenes skabelse af sygehus- eller hospitalsvæsen, ambulancevæsen, Røde Kors institutioner, forsorgsvirksomheder samt alle de mange andre virksomheder i udøvelsen af humanitet og næstekærlighed.

De mest ophøjede væsener af dette jordmenneskenes guddommelige forsyn har jo forlængst passeret den store fødsel og er nået op i udviklingsafsnittene nr. 32 og 33 og kulminerer her i korstegnets centrum. Efter passagen af denne kulmination i livets allerhøjeste visdom og alkærlighed tilhører det nu fundamentalt Guddommens primære bevidsthed. Det er denne guddommelige kvalifikation, der bevirker, at det organisk kan smelte sammen med ligesindede kvalificerede ophøjede væsener og danne dette Forsyn eller Guds organ for tanke- eller bevidsthedsudveksling mellem Gud og de ufærdige mennesker og den hermed befordrede skabelse af mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Torsdag

SMÅBOG II BØNNENS MYSTERIUM

2. kap. Bønnen har sine egne love, er en videnskab for sig

Kan bønnen da garantere lykken? – Ja, bønnen kan blive så fuldkommen, at den i forbindelse med kosmisk viden helt kan udelukke sorgernes og ulykkernes mørke skygger fra individets sjæleområde. Ikke således at den gør det immun over for smerter og lidelser i kød og blod. De kropslige lidelser er meget

ofte ganske uforandrede, trods megen bøn. Det er heller ikke således, at bønnen er en aladdinslampe, hvorved man er i stand til at give dem, man elsker, et langt liv eller bringe sine børn til at opfylde det ideal i sundhed, moral, begavelse og position, som er enhver naturlig faders og moders inderligste håb eller drøm. Det er meget lidt, bønnen her kan udrette. I modsat fald ville bønnen jo være et middel til opløsning og modarbejdning af den guddommelige verdensplan. Alle sådanne foreteelser som de nævnte er nemlig allerede

i forvejen skæbnebestemt. Dette vil igen sige, at deres midlertidige situation, enten i god eller dårlig retning, er en naturlig nødvendighed for de pågældende væsener selv. Den er en videreførelse og nødvendig udvikling af deres erfaringsdannelse, en udvikling de ville være ganske afskåret fra, hvis den f.eks. ved bøn helt kunne forhindres. Det er rigtigt, at det ville være meget tiltalende og behageligt, om man ved bøn kunne "redde" en mor fra at dø fra sine små børn og derved fjerne de bekymringer, en sådan katastrofe ville afføde, men hvis man derved forhindrede den samme moder såvel som hendes børn i at nå ind i et højere udviklingsplan, kan det jo kun være guddommeligt, at en "bønhørelse" her ikke kan finde sted. På det fysiske plan er der mange muligheder til stede, ved hvilke de efterlevende små børn kan lindres for savnet af deres moder, men der er absolut ingen muligheder til stede for at kunne give moderen det, hun ville tabe ved ikke at få lov til at gennemgå den allerede skæbnebestemte for tidlige død. Den er ikke en straf for noget som helst, men en nødvendig undervisning, en nødvendig bevidsthedsberigelse, som netop kun kunne udløses i den pågældende situation. Bønnen kan således ikke bruges til at gøre underminerende indhug i den plan, Forsynet har med ethvert levende væsen. Hvis et barn fødes med en begavelse, der stempler det som primitivt, kan det ikke nytte noget at bede om, at dette barns begavelse pludselig må blive forandret og derved fremtræde som højintellektuel. En sådan bøn kan Forsynet ikke bønhøre, thi en fremragende begavelse eksisterer kun som et resultat af forudgående oplevelser, arbejde og flid, og uden disse foreteelser vil skabelsen af begavelse være en umulighed, thi den skulle da være frembragt af "intet", og "noget" kan som bekendt umuligt komme af "intet". Det er lige akkurat det samme princip, der gør sig gældende ved den for tidligt døende moder såvel som for de moderløse børn. Den for tidlige død er et resultat af en forudgående sammensætning af skæbnematerialer, hun enten i det nuværende eller tidligere liv har afstedkommet, og er således en lige så naturlig følge heraf, som vandets udstrømning fra en vandhane, man har åbnet for, er naturligt. At bede til Forsynet om, at vandet ikke må strømme ud af vandhansen trods dette, at man holder hansen åben, ville jo være en højst unaturlig brug af bøn-

nen, ligesom Forsynets bønhørelse af en sådan bøn også måtte være at betragte som total abnorm. Ligesom den for tidlige død er et resultat af årsager, der allerede er udløst i forvejen, og derfor må finde sted, således er også den situation, at være "moderløs", et resultat af forudgående udløste årsager. Men når noget er udløst, hvilket vil sige: sket, kan det ikke være usket; moderens død er sket og kan ikke gøres usket. Men når det skete ikke kan være usket, tror man så, man ved bøn kan bringe det til at være usket? – Det er ikke så mærkeligt, at mange mennesker i stor udstrækning opfatter det at bede som ganske værdiløst, idet de i samme udstrækning har oplevet ikke at få deres bøn hørt, hvilket vil sige: opfyldt af Forsynet. Hvad er det da, de har bedt om? – Er det ikke netop foreteelser eller situationer, der, hvis Forsynet skulle have frembragt disse, måtte være blevet til af "intet", eller også måtte Forsynet have bragt det skete til at være usket? – Lige så lidt som det kan nytte at bede til Forsynet om, at solen må stå før eller senere op om morgenen, lige så lidt kan det nytte at bede Forsynet om, at den eller den situation eller begivenhed i en pårørendes skæbne, der er lige så skæbnebestemt af allerede forud udløste betingelser som solens tilsynekomst over kontinentet om morgenen, må blive udløst eller ikke udløst.

Bønnen har således sine egne love, sin egen struktur, sit eget bestemte formål. Kendskab til bønnen er en videnskab for sig. Uden dette kendskab vil man i stor udstrækning anvende bønnen i situationer og felter, hvor den af Forsynet slet ikke kan bønhøres, og hvorved skuffelse, tvivl og vantro på Forsynet opstår i den bedendes bevidsthed. Han bliver derfor i værste fald gudsfor nægter. Dette at ville anvende bønnen til noget andet end det, den er beregnet til, kan således afføde temmelig alvorlige konsekvenser. Hvorledes kan man da vide, om man anvender bønnen på den rigtige måde eller til det rette formål? – Har Kristus ikke netop sagt, at "alt, hvad I beder om i mit navn, skal han (Gud) give Eder"? – Her er jo slet ikke sat nogen anden betingelse op end den, at bønnen skal være i "Jesu navn". – Jo, det er rigtigt, således står der skrevet, men er det ikke klart, at det må være underforstået, at dette "alt" ikke kan betyde alt i absolut forstand? – Hvis et menneske i god tro finder på at bede om, at jordaksehælden må forandres til fordel for en

evig sommer her på vore breddegrader, tror man så, at denne bøn vil blive "bønhørt", hvilket vil sige opfyldt af Forsynet, selv om den er i "Jesu navn"? – Tror man, at man ved sin bøn kan forandre solens løb eller månens bane, selv om man i denne sin bøn indfletter Jesu navn? – Hvad vil det da sige, at bede om noget i "Jesu navn"? – Ja, er det ikke således, at man ved "Jesu navn" forstår Jesu ånd? – Kan der være noget andet, der under dette navn kan have interesse i forbindelse med bønningen? – Kan det være den krop eller det fysiske legeme, der forsvandt i graven? – Er det ikke netop det evige "jeg", der forherliget opstod af gravens mørke, og fra hvis åsyn det funkede ud over sfærerne: "Jeg er opstandelsen og livet, hver den som tror på mig, om han endog dør, skal han dog leve". Tror man ikke, det er denne side ved Jesu natur, han har hentydet til angående bønhørelsen? – I denne hans natur var han jo ét med opstandelsen og livet, hvilket vil sige: ét med uselvisheden, ét med Guddommen, der igen er det samme som at være ét med den alkærlighed, der i form af Guds plan, vilje og manifestation åbenbarer sig som verdensaltet. Dette alkærlige eller uselviske væsen var altså det samme som Jesu ånd eller det "noget", der markeredes ved navnet Jesus. At bede om noget i "Jesu navn" var altså det samme som at bede om noget i Jesu ånd. At bede om noget i Jesu ånd vil således igen være det samme som at bede om noget i kontakt med alkærligheden, hvilket vil sige: uselvisheden, og dermed i kontakt med den guddommelige vilje, i kontakt med Guddommens direkte ønske. Og en bedre medvind kan en bøn vel ikke få? – Det var ikke så mærkeligt, at Kristus kunne love "alle", der bad til Gud i kontakt med denne ånd eller uselviske natur, bønhørelse. Thi hvorledes skulle det vel kunne gå til, at en bøn så vældigt i kontakt med Guddommens eget ønske og vilje ikke skulle blive bønhørt? –

En bøn kan altså manifesteres på to måder, nemlig i "Jesu navn" eller uselvishedens ånd, hvor man netop siger "Fader, ske ikke min, men din vilje", og i selvishedens ånd, hvor det er ens eget ønske, man absolut vil have opfyldt ganske uafhængigt af, hvilken pris eller hvor meget det så end kan være til skade og lidelse, kollektivt set eller i den store guddommelige plan. I det første tilfælde bliver bønningen hørt, mens den i det sidste tilfælde ikke kan bønhøres. Det store problem

for den bedende bliver derfor dette at få lært at bede i "Jesu navn", hvilket altså vil sige: i alkærlighedens ånd, den ånd, i hvilken bønningen aldrig i noget som helst tilfælde kan være andet end til stor glæde og velsignelse for alle og til gene eller ulykke for absolut ingen.

7. kap. Bønnens mysterium afslører sig først gennem total uselvished

En tilværelse, hvor intelligensevnen ikke kan garantere den sande lykke, og hvor smerte og lidelse flourer, vil afsløre en sjælelig uformulenhed i en sådan grad, at mennesket intuitivt fornemmer en længsel efter Guddommen. Men denne længsel er ikke et stærkt begær efter at spille en stor ydre glansrolle i Faderens hus, være "søn af huset" eller lignende. Begæret er totalt blottet for forfængelighed. Nej, så højt var den "fortabte søn" i sin fornedrelse kommet til at elske sin himmelske Fader, at blot dette, at være denne Faders ringeste tjener eller daglejer, var den fulde livslykke eller højeste attrå for nævnte søn. Og her begyndte bønnens mysterium for første gang virkeligt at afsløre sig. Medens den stærkt religiøst troende sender sine brændende bønner op hinsides himlen til et tænkt strålende væsen og venter sig dette væsens mirakuløse indgriben i dette eller hint felt til gunst for bønnens opfyldelse, er den tilbagevendte "fortabte søn" udelukkende kun indstillet på at bringe – ikke sit eget ønske – men Faderens ønske til opfyldelse. At han ønsker at være "daglejer" og ikke "søn af huset" viser jo, at han ikke kom tilbage for at "lade sig tjene", men "for at tjene".

Det var ikke så mærkeligt, at faderen blev glad og gjorde gæstebud for denne søn, ligesom det heller ikke var så mærkeligt, at den anden søn blev fornærmet over denne faderens glæde og gæstebud for den hjemvendte. Det er jo intet mindre end selve livets to store kontraster, der kolliderede i de to brøders mentalitet. Det er igen livets egen demonstration af analysen af det levende væsens forhold til Guddommen. Dette forhold er naturligvis først og fremmest det bærende grundlag for væsenets indstilling med hensyn til at bede. Den første af de to brødre, ham, der havde levet hjemme hos faderen hele tiden og således endnu ikke havde prøvet at være borte fra fædrenehjemmet og gennemlevet fornedrelsen, havde ikke ydmyghedens evne. Han var kun indstillet på at tjene sig selv. I sin egen-

skab heraf blev han vred, da han så, at den fattige, lazarontagte broders hjemkomst skulle fejres med gæstebud og denne stodderagtige person således ligefrem hædres. Han følte, at der ligesom gik noget fra ham, ja, at al denne hæder egentlig tilkom ham selv, fordi han trofast var blevet hjemme hos faderen. Vi ser således her tydeligt, at så længe der ikke gik ham noget imod hjemme hos faderen, hvilket vil sige: så længe han ikke havde opdaget, at faderen kunne dele ligeså megen sympati og kærlighed ud til den "uværdige" broder som til ham selv, den værdige, havde han følt sig lykkelig nok i sit forhold til faderen. Men nu kom kollisionen. Og tror man ikke, det var begyndelsen til det brud med faderen, der ville betinge, at det nu blev denne søns tur til at forlade fædrenehjemmet? – Han havde altså hverken forstået eller lært, at kærligheden, der jo er det samme som den absolutte retfærdighed, ikke er noget, der kun uddeles som en gunstbevisning for det eller det. Ligesom solens lys skinner på den uretfærdige såvel som på den retfærdige, således er kærligheden noget, der fra os skal udstråle til forbryderen, lazaronen, stodderen såvel som til Guddommen, Verdensgenløseren eller alle dem, der ellers er i vor yndest eller gunst. Så længe vi ønsker at blive særligt begunstiget med Guddommens kærlighed for den eller den handling, og vi endnu ikke har opdaget, at vi ikke får dette ønske opfyldt, kan vi jo sagtens være tilfredse i vort forhold til denne Guddom. Da føler vi ikke noget som helst grundlag for at skulle forlade "fædrenehjemmet" og vandrer efter dette vort eget retfærdighedsbegreb. Man deler gunstbevisninger ud til alle dem, der er i vor yndest og sparker til alle dem, man ikke kan lide, ligesom vi venter os store fortjenester eller fordele af dem, vi har begunstiget og føler det knugende uretfærdigt, at vi bliver forfulgt af dem, til hvem vi har sparket.

Her er det, at sønnen er Faderens største modsætning, her er det, at vi kapitulerer i styringen eller føringen af vort eget liv eller i skæbelsen af vor egen skæbne. Her er det, at vi opdager, at kærligheden ikke er en handelsvare. Den kan ikke erhverves som betaling for gunstbevisninger. Ja, er det ikke hændt, at de af os begunstigede væsener undertiden er blevet vore forfølgere? – Kærligheden er Guddommens egen indre strålende ild, som gennemstrømmer alt og alle, ja er selve verdensal-

tets inderste bærende ånd og kraft. Det er Guddommens fornemmelse af gudesønnen. Og denne fornemmelse er i en så overvældende majoritet, at alle mulige eksisterende kræfter eller foreteelser i livet eller verdensaltet udelukkende kun kan udgøre dens underordnede detaljer, dens materie, organer og redskaber. Den er enhver tings begyndelse, kulmination og afslutning, den er dens alfa og omega. At en så altgennemtrængende og altbeherskende kraft eller et evigt strålende lysvæld ikke kan svækkes eller forstærkes af en gudesøns fornægtelse eller acceptation af dens eksistens er ligeså selvfølgelig, som det er selvfølgelig, at solens lys er ganske uhindret af, hvad det eller det jordmenneske mener om dets natur. Det var denne Faderens strålende kærlighedsudfoldelse, der er uafhængig af forudgående tilbedelse eller gunstbevisninger eller kort sagt dens identitet med den totale uselvskhed, den hjemmeværende søn ikke kunne fatte eller begribe. Men den tilbagevendte søn var til fulde blevet klar over, hvad den betød, hvad den var værd. Han havde jo ved troen på sin egen selvretfærdighed lukket sig selv ude fra dens stråler og derved set, hvorledes livet så tabte sin glans, blev til den fornedrelse og kapitulation, der viste ham, at alt i Faderens hus var fuldkomment, ja, selv tilværelsen som Faderens ringeste arbejder eller daglejer var en lysende, attråværdig fuldkommenhed. Vejen tilbage til Faderen blev således det altoverskyggende strålende lys. Men tænk, hvis Faderen havde jaget ham tilbage ud i mørket! Ja, så var Faderen naturligvis kommet i yndest hos den første søn. Men så havde denne søn umuligt kunnet opdage sin egen fejlbarlighed eller disharmoni med selve kærlighedsloven, og den anden søn var gået til grunde ude i fornedrelsens sumpe og mentale mudderpøle. – Den første søn ville således aldrig have lært sin Faders virkelige natur at kende, og den anden søn ville have været nødsaget til i Faderen at se et mentalt uhyre, værre end de røvere og banditter, han havde mødt ude i livets skyggezoner. Begivenheden formede sig i kraft af den rene kærligheds uafhængighed af lyse eller mørke pletter helt anderledes. Den evige Fader opfyldte lige så hjerteligt sin elskede søns ønske om at komme tilbage og være hos sig, som han i sin tid gavmildt opfyldte den samme søns ønske om at få sin arv udbetalt og få lov til at rejse ud, bort fra hjemmet. Og var det en ulykke, at

han opfyldte dette sønnens ønske om at rejse ud? – Var det en ulykke, at han ikke opfyldte den første søns ønske om at ignorere den hjemvendte søn ved ikke på nogen måde at vise ham hædersbeviser eller gæstebud? – Nej! – Ville det ikke netop have været en ulykke for alle tre parter, hvis det modsatte havde været tilfældet? – Den første søn ville ganske vist være blevet hjemme hos Faderen og ville dermed aldrig have kunnet opleve den fornedrelsens mørke baggrund, der gjorde det muligt for ham at se Faderens umådelige storhed. Den første søn ville aldrig have fået lejlighed til at opdage, at hans retfærdighedsbegreb var anderledes end Faderens. Der ville ikke være opstået noget grundlag for skabelsen af noget ønske i ham om at forlade Faderen. Den disharmoni eller uoverensstemmelse, der nu umuligt kan fjernes, uden at sønnens syn eller retfærdighedsbegreb med hensyn til den tilbagevendte broder bliver ét med Faderens, ville umuligt kunne være opstået. Og for Faderens guddommelige værdighed ville en sådan optræden have været katastrofal. Hans identitet som kærlighedens evigt funklende sol ville være blevet så temmelig formørket. De to gudesønner ville aldrig i al evighed have fået lejlighed til at opleve sig selv som bevidst ét med denne Fader og hans strålende lysvæld, ånd og bevidsthed. Her er noget at tænke over for den, der ønsker at bede til denne Fader.

Vi har hermed fået afklaret forholdet mellem Fader og søn, hvilket i dette tilfælde altså vil sige: mellem Guddommen og det levende væsen eller den, der vil bede til Gud. Enten må den bedende være den tilbagevendte søn, eller også må han være sønnen, der endnu ikke har været borte fra Faderen. Til hvilken af de to kategorier den bedende hører, ses udelukkende af dennes bøn. Hvis der ud fra denne bøn stråler ønsket om at få kraft og styrke til at måtte gøre godt, hvad man der eller der har forbrudt, at man må få lov til at velsigne alt, hvad man har forbandet, at man må få lov til at være til glæde og velsignelse for alt og alle eller på alle måder få lov til at følge Guddommens absolutte vilje fremfor ens egen vilje, og samtidig er gennemsyret af en stærk taknemlighedsfølelse for alt, hvad man har fået lov til at opleve og gennemgå og kan se den guddommelige kærlighed i de mørke såvel som i de lyse oplevelser eller erfaringer, livet har givet en, da er man identisk

med den tilbagevendende søn. Da har man nået visdommen, det kosmiske klarsyn eller den store fødsel, indgangen til det virkelige livs port, indgangen til Guddommens egen sfære eller zone. Her er indstillingen koncentreret i dette ene: ”Ske ikke min, men din vilje”. Og med denne indstilling er den bedende gennem sin bøn blevet Guddommens medarbejder.

Hvis der ud fra den bedendes bøn udstråler begæret efter at blive fri for den eller den ubehagelighed, blive fri for det eller det mørke, den eller den gene, eller den bedende på anden måde er hundrede procent opfyldt af kun at få sin egen vilje tilfredsstillet, da vil han i højeste grad blive utilfreds, hvis Guddommen ikke opfylder dette begær. Da vil han mere eller mindre føle sig forladt eller uretfærdigt behandlet af Guddommen. Vantro, antipati, ja måske endog vrede imod Guddommen eller alt, hvad der kommer ind under begrebet ”religiøsitet” opfylder i en sådan situation bevidstheden. Vi kommer mere og mere til at foregøgle os, at mange andre væsener i langt højere grad end os bliver skæbnemæssigt begunstiget af Forsynet eller Guddommen. Vi synes endog at kunne konstatere, at disse andre slet ikke er nær så pligtopfyldende eller nær så opofrende overfor Guddommen eller Forsynet, som vi har været. Ja, disse vore medvæsener beder måske slet ikke til Gud, eller håner os måske ligefrem, fordi vi er indstillede på dette væsen, og dog får disse væsener alle livets goder: sundhed, rigdom, magt og ære, medens vi selv mener at være så temmelig ugunstigt behandlet af Forsynet, hvad disse goder angår. Er det ikke let at se, at vi i dette tilfælde er den hjemmeværende søn, der kommer i disharmoni med Faderen om dennes anden søn? – Vi er opfyldt af begæret efter de goder, som Faderen nu begunstiger den anden søn med. Men hvad er det for goder, denne anden søn således på et vist stadium svælger i? – Er det ikke netop den udbetalte ”fædrearv”? – Er det ikke netop de goder, som denne søn senere satte over styr og derved i fornedrelsens mørke blev i stand til at se sin Faders strålende fuldkommenhed eller guddommelige herlighed? – Er det ikke tydeligt at se, at vi er ganske uforstående med hensyn til Guds vilje bag ”goderne”: *sønnens omskabelse til ”Guds billede i hans lignelse*”. Vi tror jo netop, at vi allerede er i denne ”lignelse” og har ingen anelse om, at disse ”goder”

er fornedrelsens fundament og derfor kun er et "middel" til opnåelsen af den guddommelige bevidsthedsafklaring eller den hundrede procents fuldkomne kontakt med Guddommen. Vi tror, de er Guddommens "gunstbevisninger" og derfor udgørende det endelige "mål" for oplevelsen af livet. Og derfor bliver vi misfornøjede og tror os uretfærdigt behandlet, når vi ser andre af Forsynet blive tildelt disse "begunstigelser", som altså slet ikke er "begunstigelser" i kosmisk forstand. De er udelukkende redskaber, midler, uden hvilke det ville være umuligt for noget væsen at komme i en absolut åndelig kontakt med sig selv og dermed med Guddommen eller Forsynet. Det er denne sjælelige primitivitet eller åndelige uformuenhed, der lader os tilbede eller dyrke "midlet" i stedet for "målet", som Guddommen igennem fornedrelsen eller mørket kan fjerne fra vor bevidsthed.

8. kap. Bønnens endelige mission i sin sande guddommelige skikkelse

Med dette klarsyn på den bedendes situation har vi nu fået forudsætninger for i vor bøn at kunne begynde at indstille os i kontakt med Guds vilje. Denne situation kan altså kun udløse sig i dette: enten beder vi om "gunstbevisninger", hvilket i kosmisk forstand igen er det samme som at bede om favorisering, bede om at blive en af hans særligt "udvalgte", blive i yndest hos dette almægtige væsen, og vi vil da aldrig i al evighed blive "bønhørt", eller også er vi hundrede procent indstillede på den guddommelige vilje og lever da fra morgen til aften i en tilsvarende evig "bønhørelse". Dette er altså bønnens dybeste struktur og bærende fundament, at ingen som helst bøn, der skal udløse tilfredsstillelsen af et begær om særlig favorisering eller gunstbevisning hos Guddommen, kan blive "bønhørt" eller efterkommet. Ligesom enhver bøn, der udelukkende kun skal udløse tilfredsstillelsen af begæret efter, at den guddommelige vilje med ens eget selv indtil hundrede procent må ske, kun kan blive totalt "bønhørt" eller opfyldt. I samme grad som den bedende ikke er i kontakt hermed, vil hans bøn være noget, der er i disharmoni med den guddommelige vilje, og forblive uopfyldt. I modsat fald måtte gudesønnens eller den bedendes primitiveste ønsker eller vilje ske, og Guddommens højintellektuelle, almen alkærlighedsbefordrende vilje måtte standse, og universet og

dermed livet måtte gå sin undergang i møde.

Til hvad nytte er da bønnens store og evige princip? Når det væsen, der beder om rent selviske begærs tilfredsstillelse, fordi denne tilfredsstillelse for ham (hende) synes at være den eneste fornødne eller attråværdige lykke, ikke bønhøres, til hvilken nytte så dette væsens bøn? Og når en "bønhørelse" kun kan finde sted der, hvor den udtrykker begæret efter, at Guds vilje må ske fyldest, er den ikke nødvendig, thi denne vilje er jo under alle omstændigheder det sejrende slutresultat i enhver situation og opfylder således den bedendes begær. Hvad skal man så bede om?

Er det ikke således, at bønner her viser sig at være totalt overflødig? Nej, tværtimod. Her er det netop, at bønner begynder at vise sig i sin sande guddommelige skikkelse som det, der er dens endelige mission, nemlig som "*en levende daglig samtale eller korrespondance med Guddommen*". Den afslører jo her, at det, vi tidligere kendte til dens natur, kun var dens fostertilstand, dens begynderzone. Så længe bønner udløser sig som et selvsk begær, er den endnu kun identisk med "dyrets" angstskrig i junglen, selv om den hos jordmennesket ganske vist udløses i "kultiverede ordformer". Forholdet mellem den bedende og Guddommen er i virkeligheden det samme som forholdet mellem det lille spæde barn i vuggen og dets moder. Det lille spæde væsen kender ikke til anden henvendelse til moderen end "skrigen" og "græden", når et eller andet ubehageligt vederfares det. Dette "ubehagelige" er som regel noget livsvigtigt og naturligt, såsom sult, renholdelse og lignende. Her er det en "advarsel", et råb, en bøn til moderen, der jo er barnets skytsengel i dets endnu hjælpeløse situation. Et sådant råb eller en sådan "bøn" til moderen eller andre, der måtte være i moderens sted, kan ikke komme ind under begrebet "selviskhed". Tværtimod, skriget er det eneste middel, ved hvilket det selv kan være i kontakt med den guddommelige vilje, hvilket vil sige: dets egen livsvigtige pasning og pleje. Uden skrigen, græden eller klynken kunne det jo ikke påkalde de væseners assistance, der er nødvendige for dets fysiske livs fortsættelse.

Normalt bliver en sådan bøn derfor også "bønhørt". Men når barnet er vokset til, kan begynde at tænke, forstå og tale på det fysiske plan, kan det få begær eller ønsker, der ikke hører ind under de livsbetingende, ja, er

måske direkte skadelige for medvæsenerne. Sådanne tanker og begær er selviske og er således ikke udtryk for den guddommelige vilje. Denne kommer derimod til syne igennem den sunde opdragelse, der netop afstedkommer en bekæmpelse af disse ønskers opfyldelse, lige meget hvor meget barnet så end måtte græde, klynke og klage over ikke at blive "bønhørt". Akkurat ligesådan er det med hensyn til gudesønnens forhold til Guden. Alle de begær, der er livsbetingende eller naturnødvendige, såsom sult, tørst m.fl., og uden hvilke det daglige liv umuligt kunne opretholdes, er ikke selviske og er derfor direkte i kontakt med den guddommelige vilje. Det kan kun være godt at flette disse ind i sin bøn, hvis der er opstået gene eller hindringer for disses opfyldelse. Men alle de begær, der ikke er livsbetingende og kun kan opfyldes på grundlag af en større eller mindre ødelæggelse af medvæsenernes liv og førlighed, er "selviske" og således ikke i kontakt med den guddommelige vilje. At indflette disse i sin bøn er at appellere til en "bønhørelse", som Guddommens "opdragelse" eller den guddommelige verdensorden er indstillet på at bekæmpe.

Ligesom der i væsenets korrespondance med sin moder eller sine forældre kan forekomme mange begær, forældrene ikke kan efterkomme, således kan det jordiske menneskes forhold eller bøn til Guddommen ligeledes udvise mange "bønner" eller begær, som Forsynet ikke kan opfylde. Det er rigtigt, at det for det almindelige menneske kan være svært at skelne de falske begær fra de rigtige eller naturlige. Men her har Forsynet igennem verdensgenløsningen udstrakt sin hjælpende hånd og skænket menneskene bønnen "Fader vor". Denne bøn er, som jeg her skal omtale, en kosmisk bøn og fuldstændig i kontakt med det, den guddommelige vilje selv ønsker gennemført med hensyn til gudesønnens egen indstilling til verdensaltet, livet og Guddommen.

Stk. 2383 Guddommen og det levende væsens bøn

Kan Gud da høre, når et enkelt levende væsen kalder på ham? – Kan han opleve, når et menneske igennem sin bøn henvender sig til ham? – *Gud hører alle levende væseners bønner, ligegyldigt om disse forekommer i form af døds- skrig eller i form af andagtsfulde ord og sætninger. Men da Guddommen udgør hele verdensaltet, er han ikke et væsen, der sidder et eller andet sted henne, men har, uden undtagelse, sin hørelse, sit syn eller sin sanseoplevel- ssevne overalt. Men da Guds sanse- og mani- festationsorganer er de levende væsener i mikrokosmos og makrokosmos såvel som i mel- lemkosmos, er han altså i stand til at opleve overalt og under alle former og på ethvert til- værelsesplan. Hvis et menneske beder om fysisk hjælp hos et andet menneske, er denne henvendelse i virkeligheden en bøn til Gud. Hvis det samme væsen ikke kender noget fysisk medmenneske, det mener at kunne bede om hjælp, kan det ligesom Kristus bede direkte til Gud ved at påkalde ham med ordene: "Fader, du som er i himlen". Og denne bøn bliver da hørt af diskarnerede væsener, der altid omgiver de fysiske væsener som skytsengle. Og således vil der altid være væsener, enten synlige eller usynlige, igennem hvilke Guddommen hører væsenernes bønner og oplever deres lidelser og besværligheder. Om de bliver bønhørte, hvilket vil sige, om de får deres bøn opfyldt, vil altså være afhængig af, om denne opfyldelse er til absolut gavn for vedkommende væsens videre fuldkommengørelse i udviklingen. I modsat fald bliver bønnen ikke opfyldt. Gud er alvis og manifesterer ikke noget, der vil blive til skade for det bedende væsen og dermed til skade for ham selv. Men igennem bønnen over- fører Guddommen kraft og styrke fra de stær- kere væsener til de mindre stærke eller svage væsener, hvorved disse bliver støttet og kom- mer meget lettere igennem deres kriser eller genvordigheder, så de i bedste tilfælde endog med glæde kan komme igennem de mørke situ- ationer i deres skæbne.*

Stk. 2394 Guddommen som fader og beskytter for alle levende væsener

Vi kommer således her til at se den uundvær- lige samhørighed, der forekommer imellem alle de levende væseners manifestationer. Vi

ser, hvorledes disse manifestationer umuligt kan finde sted uden netop denne samhörighed. Hvordan skulle et menneske kunne eksistere og have et normalt liv, hvis der ikke eksisterede andre mennesker? – Hvordan skulle et væsen forme sit liv og sin væremåde, hvis de øvrige levende væsener ikke fandtes? – Vi ser yderligere her, hvorledes denne samhörighed er gennemtrængt af det særlige guddommelige princip, der til en vis grad kendes som forældreprincippet. Det betinger, at intet umyndigt væsen nogen sinde kan være uden en total åndelig hjælp eller beskyttelse. Vi ser således, at intet barn hos de fremskredent udviklede dyr og ligeledes hos de endnu ufærdige mennesker kan fødes uden i kraft af et forældrepar. Disse to væsener er normalt beregnet på at være barnets retmæssige jordiske eller fysiske skytsengle. Ligeledes befordres også verdensgenløsningen og al hjælp fra de mere vise og mere humane væsener til de mindre vise og mindre følsomme væsener. Og det er også i kraft af dette princip, at de levende væsener kan henvende sig til Guddommen såvel i form af dyrets dødsstrid i overhængende livsfare som mennesket i dets totalt bevidst regulerede bøn til Gud. En hel verden af væsener på det åndelige plan er i et permanent beredskab for at hjælpe alle de nødstedte og hjælpeløse væsener på det fysiske plan. Intet levende væsen kan befinde sig udenfor denne beskyttelse uden i kraft af dets egen eventuelle misforståelse og den heraf følgende uvilje og protest. Men også her bliver der våget grænseløst tålmodigt over et sådant væsen og befordret hjælp i gang, ligeså snart dets egen uvilje ikke længere er nogen hindring, og det selv føler hjælpens nødvendighed. For de mindre udviklede væsener og dyrene sker denne hjælp rent automatisk, men den sker i nøje kontakt med livets love. Den kommer kun til sin fulde velsignelse i situationer, hvor den er en hjælp for væsenet til at komme igennem opfyldelsen af livslovenes bestemmelse. Den kan ikke opløse eller ophæve livets principper og f.eks. frigøre dyrene fra slagtebænken eller frelse mennesker fra en skæbne, der ganske vist er lidelse, men udgør en absolut nødvendighed i fuldkommengørelsen af væsenets udvikling i humanitet og intellektualitet. Denne guddom-

melige kosmiske hjælps mission er at hjælpe alle væsener til at være i kontakt med livets bestemmelse på de udviklingstrin, hvor de befinder sig. Alle de mange forskellige udviklingstrin har deres tilsvarende skytsengle. Selv om væsenerne i visse situationer ikke kan blive befriet for alle de ubehagelige og smertebefordrende virkninger af de handlinger, de selv har udløst, så kan de få den absolut helt nødvendige kærlige åndelige hjælp i form af kraft, styrke og opmuntring til at kunne tage denne skæbne uden at miste det normale, mentale almenbefindende. Og det er dette permanente og urokkelige kosmiske beskyttelsesprincip, der lader Guddommen komme til syne som en levende alfader, i hvem alle disse skytsengle er kærlighedsorganer. Og det er den igennem disse skytsengles samhörighed åbenbarede beskyttelse og hjælp til de nødstedte, der udgør den fundamentale åbenbaring af Guddommens eksistens og alkærlighed og den heri indflettede alvisdom og almagt. Denne igennem væsenerne manifesterede kærlighed til alt og alle kommer til udtryk igennem alle de levende væsener, der udtrykker og befordrer Guds primære bevidsthed og gør det til kendsgerning, at der bag disse højeste væsener i spiralkredsløbet eksisterer ét eneste stort ønske om at hjælpe og beskytte alle levende væsener indtil en sådan grad og form, at hjælpen bliver til hundrede procents velsignelse for væsenet selv. Men et ønske, der udgør en sådan samlet åndelig styrke, at det efterhånden kan besjæle og bringe de levende væsener frem til at udgøre kærlighedsredskaber og dermed også til visdomsorganer, eftersom den sande kærlighed er en kombination af højintellektualitet og kulminerende følelse, gør det til kendsgerning, at dette ønskes ophav også eksisterer. Thi et ønske kan kun udgå fra et levende ophav. Og dette ophav til ønsket om menneskenes fuldkommengørelse igennem kærligheden kan kun være identisk med det absolut eneste væsen i sin slags, vi har lært at kende som den alvise, almægtige, alkærlige og altomfattende evige Guddom.

VEJEN TIL SHANGRI-LA

Af Martinus

En tak til alle, der har hjulpet sagen

Jeg vil gerne sige Dem rigtig hjertelig og inderlig tak for denne dejlige aften, De har givet mig. Den vil være meget inspirerende for mig i fortsættelsen af mit arbejde, og jeg takker Dem ikke blot for denne aften, men nok så meget for al den hjælp, jeg har fået igennem tiderne. Lige fra begyndelsen har der stået kærlige mennesker omkring mit arbejde, omkring min skabelse af analyserne og foredragene, og uden denne kreds af kærlige mennesker ville sagen ikke have været fremme, således som den nu er.

Sagen er ingen sekt – sagen er et Shangri-la

Hvad er det så for en sag, der er blevet ud af det? Hvad er det, der bevirker, at mennesker har støttet mig? Hvad er det vi har? Har vi noget i denne sag at byde menneskene? – Ja, det har vi!

Denne sag er ikke blevet en sekt; den er nok blevet en sag, men den er mere end en sag: Den er et *Shangri-la!*

I filmen "Tabte horisonter" hed det sig, at menneskene i Shangri-la sad inde med en viden om gamle kulturer, der kunne frelse verden. Vi kan i allerhøjeste grad sige, at vi sidder inde med den viden, på hvilken hele menneskehedens fremtid vil komme til at bero. Jeg kan sige det fuldstændig sikkert, fordi jeg ved, at der nu er givet menneskeheden alle de oplysninger, der skal til for at livsmysteriet kan åbenbares for menneskenes forstand, uden at de behøver intuition for at sætte sig ind i det. Vi er et sådant og har et sådant Shangri-la her. Vi har den højeste viden. Vi har det, der vil blive fremtidens kulturfundament.

Den lange og besværlige vej til Shangri-la

Men det er ikke så let at komme til dette Shangri-la. Der er, som vi ser i filmen, høje bjergtinder og klippeformationer, der skal overvindes, og de, der kom til Shangri-la, kom dertil med megen møje og besvær. Det Shangri-la, som de kosmiske analyser udgør, er også noget, der ikke er så ligetil. Der er mange

mennesker, som slet ikke kan tage denne vandring, som slet ikke kan se de kosmiske analyser. Der er mennesker, for hvem det kun er trykksvæerte og papir. Kosmisk set er de analfabeter, men det kan man ikke bebrejde dem.

Symbolisk set er to tredjedele af menneskeheden åndelige analfabeter, og en tredjedel er stærkt på vej til Shangri-la. I denne ene tredjedel af menneskeheden finder vi alle de mange humane sekter og samfund. De har hver især deres egne forestillinger, der er mere eller mindre afvigende fra den virkelige sandhed, men de har noget af sandheden. De har forskellige klippeskrænter og stejle bjergsider, de skal op ad for at komme til det virkelige Shangri-la, dvs. til den virkelige sandhed om livet, men de er allesammen på vej.

De to tredjedele af menneskeheden, der så at sige endnu ikke er på vej, bearbejdes af Guddommen og af deres karma, som kommer over verden og bevirker, at det vil komme til at gå hurtigt. De vil altså komme til at gennemgå den mørke skæbne, de har lavet i deres primitive tilstand.

Nogle mennesker er allerede oppe ved porten til Shangri-la

De, der hører til den første tredjedel, har gennemgået deres mørke karma. Det er dem, der ikke længere vil føre krig og have med militarisme at gøre. De kan ikke nænne at gøre dyr fortræd, at spise kød og at gøre fortræd eller ondt i det hele taget. Skinsyge og den slags har de overvundet.

Skinsyge, intolerance, brødnid, had og hævnerrighed er de klippeskrænter, man skal overvinde for at komme til det Shangri-la, som vi sidder inde med. Derfor forstår man, at disse mange mennesker i de sidste to tredjedele endnu har nogle besværligheder, de skal igennem. De skal overvinde deres fejltagelser, de skal bort fra al den overtro og de fejlagtige dogmer, som de endnu er afhængige af. Men de kommer allesammen frem, de er allesammen på vej.

Der er mennesker, der er kommet så langt frem, at de hungre og tørster efter de kosmiske analyser. Disse analyser passer nøjagtigt ind i deres ønsker, begær og længsel efter det

guddommelige, og disse mennesker er allerede ved porten til Shangri-la. Denne port kan man sammenligne med kosmiske glimt. Efterhånden som de når længere frem i kærlighedsudviklingen, vil de få kosmiske glimt. De begynder at kunne skimte dette Shangri-la, dvs. de begynder at kunne se udødelighed, opleve intuitivt og opleve, at *“man skal elske sin næste som sig selv”* for at kunne blive til *“det færdige menneske”*. De, der er nået frem til at hungre efter at skulle have tilfredsstillelse ved de kosmiske analyser, er ved at være ved vejs ende.

Krigene ødelægger sig selv. Den grove og den lettere karma

Det er en stor opmuntring at vide, at denne del af menneskeheden ikke skal være bange for krigene, der kommer. Der kommer jo krig, krigene kan ikke undværes, for det er klart, at de to tredjedele af menneskene, som vil krig, og som tror, det er nødvendigt at have krig, og at man kan afskaffe krig, skal prøve krig, og som vil. Men krig med alle dens lidelser og uheldige tilstande har den guddommelige egenskab, at den afføder en evne, der bevirker, at man ikke mere kan nænne at gøre det onde. De kommende krig ødelægger sig selv, og disse mennesker bliver også vandrere imod dette Shangri-la, imod de kosmiske analyser, og det er noget, der vil gå hurtigt set i forhold til den udvikling, der har været hidtil. Verden eller menneskeheden går fremad i en kolossal eksplosiv udvikling. I vore dage udvikler menneskene sig næsten mere på ti år end tidligere i et århundrede eller mere. Nu går udviklingen meget stærkt.

For dem, der nu søger de kosmiske analyser, gælder det netop om aldrig at glemme, hvad det er, der kan hjælpe dem til at komme fremad opover. For selv om de nok er kommet over den brogede karma, er de ikke fri for karma. Den brogede eller svære karma opstår ved mord, drab, tortur og lignende, som man påfører andre. Denne karma kommer jo tilbage igen i form af mord, drab, tortur osv. De mennesker, der har overstået den, har kun en lettere karma tilbage. Selv om de nok er søgende efter de kosmiske analyser, og selv om de også er nået frem til at forstå dem rent teoretisk, betyder det jo ikke, at de er helt fri for karma. De har endnu visse småfejl eller småting, der ikke er fuldkomne, og som vil

give karma. Men det er kun en lettere karma. Den store karma, som de kommende krig bringer, vil ramme alle de mennesker, der skaber krig.

Den nye verdenskulturs pionerer

Mange mennesker i den første tredjedel og navnlig de, der er nået frem til de kosmiske analyser, er nået ud over sektdannelse og blevet til frie mennesker. De er ikke bundet af sammenslutninger. Man kan ikke binde en viden i sammenslutninger. Viden er noget, der bliver givet til menneskene, efterhånden som de udvikler sig til det. De kosmiske analyser er beregnet for disse mennesker, og de er pionererne for den nye verdenskultur.

Det gælder om ikke at glemme, at man har fået lejlighed til at støtte og være med til at opleve denne guddommelige åbenbaring af verdensbilledet, de guddommelige love og hele livsmysteriets løsning. Det ville også være godt, om man huskede på, at man selv er med til, at andre mennesker også kan komme til at opleve det, og det kan man netop ved at tage bønnen i besiddelse.

Det er en god vane at bede hver dag

Kristus har lært os, at man kan bede alle vegne, og at *“man bør altid bede og aldrig blive træt”* (Luk. 18.1). Dette at bede er ikke det, at man skal falde ned på knæ. Gud er ikke sådan en, der siger: *“Kan du så komme ned på knæ”*. Gud er ikke så smålig, at han forlanger, at man skal folde hænder, indtage bestemte stillinger eller lave bestemte ceremonier. Man behøver bare at sende tanken op, selv det mindste suk vil blive hørt. Der er en hel skare af højtudviklede, indviede væsener, som er Guds redskaber til at føre verdensgenløsningen frem, og som er indviede til at høre alle menneskers bønner.

Det er godt at bede hver dag, man kan begynde den nye dag med en bøn, og man kan bede før man går i seng. Hver aften før jeg skal i seng, beder jeg en bøn og takker for det døgn, der er gået, og jeg beder stadig om, at jeg må sige og gøre de rigtige ting. Jeg bruger også bønnen, når jeg skal tale med mennesker, der er uheldige, når jeg skal holde foredrag eller arbejde med alle disse ting, som jeg skal overføre til mennesker. Jeg beder til Gud om, at der ikke indblander sig noget, som kan være til skade, men at det alt sammen må være til velsignelse. Det er en glimrende vane at få!

Vi har et medfødt lønkammer i vor egen bevidsthed

Man kan bede, når man sidder i en bil, når man taler med andre mennesker, eller man er til stede i en forsamling. Man kan altid udløse en bøn, man kan altid lukke døren til sit kammer. Kristus siger jo: "Når du beder, da gå ind i dit kammer, og luk din dør, og bed til din Fader, som er i løndom, og din Fader, som ser i løndom, skal betale dig. (Matt. 6.6. Se også LB3 stk. 755).

Ja, man kan gå ind i et kammer og være alene, og der kan man bede. Men det er lidt besværligt, for det er ikke alle vegne, man kan komme til sådan et kammer. Vi har derimod et medfødt kammer i vor egen bevidsthed. Vi kan sende en bøn til Gud, selv om der er aldrig så mange mennesker omkring os, det kan de ikke opdage, og det kan vi ganske roligt gøre. Dette hele tiden at have bønnen i bevidstheden er altså det, jeg vil anbefale alle de mennesker, der nu er nået frem til at være interesseret i de kosmiske analyser, og som er med til at føre hele den nye verdenskultur frem.

Bønnen virker også, selv om man ikke tror på den

Man behøver ikke engang at tro på bønnen, den virker alligevel. Det med at man skal tro, det er også en overtro, det er ikke nødvendigt. Men der er mange mennesker, for hvem det er nyt at bede. Når der er kommet mennesker til mig, som har været ulykkelige, spørger jeg: "Beder De ikke til Gud?" – "Beder til Gud? Nej, jeg kan ikke bede et Fadervor, der blander sig så mange tanker ind i Fadervor." – "Ja, men De behøver heller ikke at bede Fadervor. De behøver ikke at bede nogen lang remse. Hvis De er i en pinlig situation, kan De bare tænke, om De må få lov til at få hjælp til at overvinde denne pinlige situation. Det kan De gøre ved at sende Deres tanke mod Gud. Gør det, selv om De ikke tror på det! Gør det alligevel! – Så skal De nok se, at det kommer til at virke."

Den daglige bøn giver en umådelig tryghed

Når man beder hver dag, bliver det til en levende virkelighed, som man ikke kan undvære. Man kommer til at gå igennem verden med en umådelig tryghed. Når man har Gud med i alle sine foretagender, er man hævet over al angst og frygt, uanset hvad man møder. På denne måde kan man netop overvinde alle disse klipper, skær og stejle mure, jeg nævnte før, der i form af intolerance, had, skinsyge,

jalousi og misundelse ligger som hindringer på vejen fremover. *Ved bønnens magt får man en vældig hjælp til at overvinde disse ting og komme på bølgelængde med de kosmiske analyser og dermed på bølgelængde med alkærligheden, som er det evige lys, vi skal opnå for at blive til "mennesket i Guds billede".*

Ved at bruge bønnen kan man komme til at elske sine fjender

Man skal bare bede til Gud, også selv om man synes, man ikke trænger til det. Man kan alligevel altid sende tanken op, og man vil opleve, at man derved opelsker et talent, der skaber en levende forbindelse mellem det guddommelige Forsyn og én selv. Man vil opdage, hvordan angsten og frygten forsvinder, og man kommer til at leve i en guddommelig tryghed. Det bevirker også, at man bliver til stor nytte og glæde og velsignelse for andre mennesker, og det er jo det, man skal være. Man kan i særlig grad bruge bønnen til at komme til at elske sine fjender. Det er nemt at elske dem, der er kærlige mod os, men det store problem, den værste mur eller største hindring er, *at menneskene ikke elsker deres fjender, at de ikke velsigner dem, der forbander dem.* Men ved bønnens magt kan de altså få hjælp til at overvinde disse skrænter og stejle klipper.

Gud taler til os gennem alle mennesker

Endnu engang vil jeg sige Dem rigtig hjertelig tak for denne dejlige aften, alle de store kærlighedsbeviser og al den hjælp og støtte, De hele tiden giver mig. Det gør, at jeg føler en inderlig tryghed, ligesom jeg også i kraft af mit forhold til Guddommen føler en vældig tryghed. Jeg ser Guddommen i Dem, og Gud taler jo til mig gennem Dem. Gud kan jo ikke tale til mig gennem noget ingenting, men derimod gennem alle de mennesker, som reflekterer på min tale. Man må lære at forstå, at Hansen, Pedersen og Sørensen er Guds redskaber, Gud taler igennem alle mennesker. Man står altid over for Guds tale, uanset hvem man har med at gøre, og dér har man også bønnen til hjælp. Dermed vil jeg sige: "Tusind tak for denne dejlige aften"!

Martinus holdt en takketale ved sin 79-års fødselsdag den 11.08.69 på Restaurant Josty, Frederiksberg. Båndafskrift af talen er bearbejdet af Ole Therkelsen. Bearbejdelsen godkendt af rådet. Artiklen har ikke tidligere været bragt i Kosmos.

1. Verdensaltet som levende væsen

Igennem mit hovedværk *Livets Bog* har jeg påvist, at verdensaltet udgør et levende væsen. Da dette levende væsen omfatter alt, hvad der er til, alt hvad der overhovedet eksisterer, bliver det fra et vist syn at betragte som et "ensomt" væsen. Dette altudgørende eneste eksisterende væsen kan ikke have noget makrovæsen over sig, såvel som det heller ikke kan have noget medvæsen ved siden af sig eller under sig. Det bliver derved i sig selv det eneste eksisterende væsen i sin slags. Alt, hvad der eksisterer af materielt eller immaterielt, af legemligt eller sjæleligt, organisk eller uorganisk materie, vil være dele af dette væsen, vil være noget inden for dets eget område. Det vil være dele af dets sjæl eller legeme.

2. Spørgsmålet om Guds oplevelse af livet

At det åndeligt udviklede menneske har stillet sig selv spørgsmål vedrørende dette guddommelige væsens natur, er en selvfølge. Og spørgsmålet om, hvorledes dette i sin slags helt enestående væsen oplever livet, opstår. Har vi i det hele taget nogen som helst forudsætning for at kunne begribe dette væsens eget "private liv", om man kan kalde det sådan?

Igennem vor egen livsoplevelse eller væren ser vi, at den er baseret på en vekselvirkning imellem os selv og vore omgivelser, der igen vil sige det os omgivende liv både i form af stjerneverdenen over os, medvæsenene ved siden af os, mikrovæsenene i os og mineral- og planteriget under os. Guddommen derimod er alt, hvad der eksisterer. Han kan derfor ikke som os have noget omgivende liv eller medvæsen at korrespondere med. Han har ingen naboer eller nogen "næste" at tale med og derfor heller ingen næste at skulle elske. Da hans liv er helt enestående i sin natur, er det ligeledes hævet over en hvilken som helst form for konkurrence eller kamp om de daglige livsfornødenheder eller livsgoder. Han vil derved aldrig opleve noget som helst grundlag for intolerance, jalousi eller skinsyge. Han kender intet til at "albue sig frem", til at blive vred, hidsig eller opfarende, såvel som han heller ikke vil have noget væsen at elske. Ej heller vil han have nogen Guddom

at tilbede. Han er ikke stillet over for et Forsyn, hvis love han kan overtræde. Ej heller findes der nogen medvæsener, dyr eller planter, han kan anvende til føde, næring eller vedligeholdelse af sin organisme. Han bliver således et væsen, der hverken taler, spiser, drikker, elsker eller hader. Men når han ingen interesse har af de her nævnte realiteter, kan han så overhovedet tænke eller opleve? Til hvad nytte skulle denne oplevelse være? Som tilfredsstillelse af et begær kan den ikke være, da han jo hverken føler sult eller mættelse.

3. "Den store fødsel" eller oplevelse af Guddommen

Mon ikke det allerede nu er synligt for de fleste, at vi ved vore ræsonnementer er kommet ind i en blindgade? Den Guddom, vi var så fast forankret i, synes helt at forsvinde som noget, der hverken kan tænke eller handle og derved bliver en blot og bar livløs masse. Og selv om vi har fulgt en ganske logisk tankerække og er gået fuldt videnskabeligt til værks, så kan det svar, vi har fundet frem til, umuligt tilfredsstille os i det lange løb. Enten bevidst eller ubevidst har vi i os en dyb fornemmelse af, at der bag alle eksisterende væsensformer findes en logisk verdensstyrelse, altså en guddommelig viljeføring. Alle oplevelser, alle erfaringer fører uundgåeligt til den erkendelse, at verdensaltets grundtone er kærlighed, rent bortset fra, at alle levende væsener på et givet tidspunkt i deres udvikling oplever den proces, jeg i *Livets Bog* har kaldt "den store fødsel", og som i sin natur er en indvielse, i kraft af hvilken det levende væsen bliver bevidst i sin egen personlige udødelighed og dermed i Guddommens absolutte eksistens.

4. En fejlurdering af Guddommen

Da den her berørte kosmiske indvielse er en urokelig kendsgerning, er det også en kendsgerning, at den foranstående analyse af Guddommen ikke kan være rigtig. Vi må på en eller anden måde have begået en fejl i vor tankeopstilling. Hvori består da denne fejl? Den består i, at vi har fulgt en logik, der fuldstændig passede på vort eget liv, på lovene for vor egen livsoplevelse. Denne logik førte os slet ikke til Guddommen, der tværtimod forsvandt og blev til en livløs masse, som ikke på nogen som helst måde tilfredsstillede vort intellektuelle eller logiske begær. Det højn

tellektuelle menneske kan ikke acceptere en livløs masse som udtryk for det viljeførende Noget, det rent dagsbevidsthedsmæssigt oplever bag alle former, bag naturen og dermed bag livet. Gennem sin intelligens kommer det hurtigt til den klarhed, det allerede gennem sine lidelser rent følelsesmæssigt har tilegnet sig og ser, at det har begået den fejl at danne Guddommen i sit eget billede.

Ved at følge de logiske foreteelser, på hvilke dets eget liv er baseret, måtte Guddommen blive et levende væsen analogt med det selv. Da det imidlertid selv er omgivet af medvæsener på alle sider, kan det umuligt nogensinde selv være eller blive Guddommen. Da Guddommen altid vil stå som den af mange bestående ene, kan mennesket aldrig blive andet end "søn" af denne "ene". Derfor må "sønnen" rette sin bevidsthed, sin sansevne mod denne "ene". Denne indstilling er rent organisk nedlagt i alle levende væsener med undtagelse af selve Guddommen, der i sin natur rent organisk er indstillet på "de mange". Det er denne indstilling, der rent organisk lader ham eksistere som Guddom, og som gør hans bevidsthed til "faderbevidsthed".

5. Guddommens og de levende væseners gensidige uundværlighed for hinanden

Vi ser således her, at universet eller verdensaltets samlede energiudløsning og eksistens udgør en vekselvirkning mellem to former for bevidsthedstilstande, en mental korrespondance mellem på den ene side en "faderbevidsthed" og på den anden en "sønnebevidsthed". Og vi kommer hermed til universets store grundanalyse: "Det treenige princip" eller "Faderen", "sønnen" og den mellem disse to former for liv fremtrædende vekselvirkning, den såkaldte "hellige ånd". Man forstår således her, at ligesom sønnens liv er en umulighed uden medvæsener, uden universet og dermed uden "den ene", er Faderens liv en umulighed uden sønnen, uden de levende væsener, uden "de mange". Hvad naturen eller medvæsenerne er for sønnens liv, er de levende væsener, "de mange", for Faderens liv. Ligesom naturen og medvæsenerne er "sønnens verden" eller tilværelsesplan, således er de levende væsener, "de mange", Faderens eller Guddommens "private verden". Ligesom sønnen råber på Faderen, råber Faderen på sønnen. Og hele universet og dermed livets

gang er altså intet mere eller mindre end "de manges" organiske indstilling på "den ene" og "den enes" organiske indstilling eller koncentration på "de mange".

6. Kontakten mellem Guddommen og de levende væsener

Takket være denne evige anordning kan gudesønnen komme i direkte kontakt med Faderen, hvilket ikke kan lade sig gøre med alle medvæsener. Vi kan således ikke komme i direkte vågen, dagsbevidst kontakt med medvæsener, der enten er så langt foran os eller så langt bagefter os i udvikling, at vi intet "fælles sprog" ejer med dem. Vi kan ikke tale personligt med et insekt, med vore mikrovæsener eller med et makrovæsen. De vil være enten alt for små eller alt for store i forhold til vore tankers "bølgelængder". Tid og rum er noget ganske andet for disse væsener, end de er for os. Men således er det ikke med vort forhold til Guddommen. Da Guddommens liv og væsen ikke udgør en lokalitet i universet, således som gudesønnens liv og væsen gør det, men derimod udgør selve helheden, er han dagsbevidst nærværende i og over for et hvilket som helst levende væsen, uafhængig af samme væsens størrelse, af dets midlertidige tids- og rumdimensionelle opfattelse. Et hvilket som helst nødskrig, det være sig nok så hæst, ja helt uden lyd, kan ikke undgå den guddommelige Faders sansning. Alt i verdensaltet bliver hørt og set af Guddommen. Hvis noget kunne undgå den guddommelige Faders bevidsthed, fordi det var for lille og svagt og derfor ikke kunne gøre sig i vrirten og larmen fra de øvrige væsener i tilværelsen, måtte Guddommen være syg og universet af lave.

7. Hvordan kan Guddommen se og høre eller opleve alt?

Men hvordan kan Guddommen høre og se alt? Det kan Guddommen, fordi alle levende væsener tilsammen udgør hans organer for sansning. Han har derved sanser for oplevelse af alle slags væsener, alle slags tilstande, både normale og unormale. Han har sanser for alle eksisterende livsytringer, organer gennem hvilke han forstår enhver individuel psyke og derved er i stand til at vekselvirke med den. Han har sanser, der gør det muligt for ham lige let at "tale" med myren, fluen og myggen, såvel som med elefanter, flodheste og giraffer.

Han ser alt, hører alt og forstår alt. På denne måde har han intet sidestykke i verden og bliver derved "den absolutte ene". Men det betyder ikke ensomhed i den forstand, som gudesønnen opfatter dette begreb.

Gudesønnens livsbetingelser er jo, at han har medvæsener. Derigennem får hans livsglæde mulighed for at kulminere. Men for Guddommen beror livsglædens kulmination på, at han er ensom, hvilket vil sige, at han ikke har ligestillede væsener. Det er jo netop i kraft heraf, at han eksisterer som Alfaderen, som Guddommen. For ham bliver den daglige oplevelse af livet i kraft af hans ensomhed lige så naturlig, selvfølgelig og glædelig, som gudesønnens bliver lykkelig og glædelig i kraft af hans indstilling på denne store Ene.

8. Guddommens livsoplevelse

Nu vil mange sikkert mene, at Guddommens oplevelse af livet ikke kan være så rig på nuancering som gudesønnens. Guddommen kan jo ikke opleve noget "udenfor" sig selv, således som tilfældet er med gudesønnen. Gudesønnen kan have både en ydre verden og en indre verden, hvilket jo ikke kan være tilfældet med Guddommen. Ligeledes kan Guddommen ikke have en så rigt detaljeret og dekoreret natur foran sig som gudesønnen. Da Guddommen er alt, hvad der eksisterer, kan han kun opleve sig selv, hvilket vil forekomme de fleste kedeligt. Hvis vi kun kunne opleve os selv, ville livet sikkert forekomme de fleste uudholdeligt. Men her er vi igen faldet for vor trang til at danne Guddommen i vort eget billede. Guddommens liv betinges jo ikke, således som vort, af at være en af de mange. Hans liv betinges jo af at være den af de mange bestående Ene. Der, hvor han oplever dette klare, har han sin højeste livsglæde. Han er helt anderledes sanssemæssigt udstyret til at korrespondere personligt med sin egen organismes myriader af levende væsener end

gudesønnen. Hele hans verden ligger netop i hans egen organisme. Han eksisterer kun for at være centrum, være samlingspunkt og faderprincip for alle de i denne organisme eksisterende, levende væsener.

Da han er hævet over tids- og rumdimensionel sansning, betyder størrelse og afstande, tid og rum ingen hindring i hans samtale eller vekselvirkning med et hvilket som helst levende væsen. Derved bliver hans eget legeme en rigdomskilde for bevidsthed, livsoplevelse og korrespondance med alle mulige nuancer af bevidsthedssfærer og væsensarter, som gudesønnen først vil kunne opnå i sin tids- og rumdimensionelle verden, når han har passeret den tidligere berørte kosmiske indvielse, igennem hvilken han bliver "ét med Guddommen" og dermed ét med universets grundtone, den næstekærlighed, der er alle loves fylde.

9. Opnåelsen af "kosmisk bevidsthed"

At opnå kosmisk bevidsthed og dermed blive ét med Faderen er netop det samme som at blive "i Guds billede efter hans lignelse". Det er oplevelsen af næstekærlighedens inderste mysterium, thi at elske sin næste som sig selv er at elske Faderen som sig selv. Derved bliver gudesønnen i kontakt med Faderen, som netop elsker sønnen som sig selv. Igennem oplevelsen af kosmisk bevidsthed hæves gudesønnen op til Faderens eget udsigtspunkt. Når dette sker, viger alle grænser, mørkets illusion er brudt, og tilværelsen bliver en harmoni af uendelig skønhed, en altgennemtrængende og altoverstrålende vibration af intuition og salighed.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 4. maj 1947. Manuskript til foredrag bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 22, 1956. Artikel-id: MO269.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk